

“TTE saldırısına karşı birleşik mücadelenin örgütlenmesini önemsiyoruz”

BDSP temsilcisi ile tutsakları hedef alan tek tip elbise dayatması ve bu saldırı karşısında nasıl bir mücadele verilmesi gerektiği üzerine konuştuk.

Zindanlar en ağır saldırılar karşısında dahi devrimci direnişin kaleleri olmuştur. Yine öyle olacaktır. Düzen, zindanlardaki tutsaklar üzerinden dışarıda mücadele yürüten devrimci-ilerici güçlere, işçi ve emekçilere vermek istediği yalınlık ve teslimiyet mesajlarını yine veremeyecektir.

Çok zorlu ve sert bir sürecin içinden geçiyoruz. Düzenin dizginsiz saldırdığı bu süreçte mücadele her zamankinden sert ve çetin oluyor ve olacaktır. Zindanlardaki saldırıları geri püskürtmek için tutsakların çabasına güç katmalı ve elimizden geleni yapmalıyız. **s.8**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2018 / 08
23 Şubat 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak23.net

AKP emperyalist efendilerle anlaşma telaşında

Almanya ile kirli pazarlıklar

Kirli pazarlıkların faturası, başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ile tüm kardeş bölge halklarına ödetilecektir.

Sınıfı siyasallaştırmanın imkanları ve görevler

Yapılması gereken, her zamankinden daha enerjik bir çabayla, tüm bu imkan ve fırsatları değerlendirerek gerçekleri işçi sınıfına döne döne anlatmaktır.

Efrin denklemi üzerinden Suriye’de gelişmeler

Emperyalistlerin ve bölge gericiğinin aralarındaki çatışmalarda yarar ummak, bir kez daha Kürt halkına yeni acılar ve yıkımlar yaşatacaktır.

AKP emperyalist efendilerle anlaşma telaşında

AKP şefleri, dinci-şoven histeriyi diri tutmak için “batı karşıtı” bir söylem geliştirdiler. Dinci-faşist tek adam diktasını tahkim etmek için bu taktiğe başvuran Tayyip Erdoğan AKP’si, bu konuda yolun sonuna gelmiş görünüyor. Son günlerde ABD, AB ve NATO ile yoğun bir görüşme trafiğine giren iktidar, emperyalist efendileriyle anlaşmanın yollarını arıyor.

Referandum sürecinde Almanya ile gerilimi tırmandıran iktidar, Rojava politikasından dolayı ABD ile sorunlar yaşıyor. Son günlerde tehdit boyutuna varan açıklamalar, tarafların gidişattan duydukları rahatsızlığı gösterdi. Buna rağmen AKP iktidarının emperyalist efendileri önünde eğilmek dışında bir seçeneği bulunmuyor. Nitekim gelişmeler, hem içeride hem dışarıda meşruiyet krizi derinleşen AKP’nin emperyalistlerle ilişkileri tamir etmek için yoğun bir çaba içinde olduğunu gösterdi. Bu gelişmeler, batı karşıtı vaazların riyakarlık gösterisinden başka bir şey olmadığını da kanıtıyor.

“DELİĞE SÜPÜRMEYİN, KULLANIN” YENİDEN SAHNEDE

Patenti emperyalist/siyonist güçlere ait olan Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) kapsamında iktidara taşınan AKP, Irak işgali sonrasında Washington’daki efendileriyle bazı sorunlar yaşamıştı. Savaş tezkeresi meclisten geçmemesine rağmen komşu Irak’ı tahrip eden emperyalist işgale tam destek veren T. Erdoğan’la müritleri, buna rağmen ABD’nin gazabına uğramış, arayı düzeltmek için dönemin İsrail Başbakanı Ariel Şaron’un (namı diğer Beyrut kasabı) kapısını çalmak zorunda kalmışlardı.

Tüm çırpınışlar yeterli olmayınca bir dönem Tayyip Erdoğan’ın danışmanı olan Cüneyd Zapsu Washington’a gönderilmiş, orada şu mesajı vermişti: “Delikten aşağı süpürmeyin, kullanın!” Bu girişimin ardından Tayyip Erdoğan’la AKP’yi kullanmayı tercih eden ABD ile ilişkiler düzelmişti. Son günlerde “özel görevli” Zapsu’nun bir kez daha sahneye çıkması dikkat çekicidir.

AKP iktidarı için çalışan Türkiye-ABD İş Konseyi (TAİK) yöneticileri birlikte

ABD’ye giden Zapsu’nun, Trump’ın dışişleri ve savunma bakanları Ankara’ya gelmeden önce Washington’da zuhur etmesi elbette bir tesadüf değil. Görünen o ki meydanlarda ABD’ye esip-gürleyen T. Erdoğan’la müritleri, Washington’daki efendileriyle arayı düzeltmek için yoğun bir çaba sarf ediyorlar.

ABD, NATO, AB...

Son günlerde AKP iktidarı ile emperyalistler arasında cereyan eden görüşme trafiğinin yoğunluğu, “batı karşıtı” vaazların kofluğunu bir kez daha gözler önüne serdi. Bu dönemde ABD’nin hem savunma hem dışişleri bakanları Türkiye’ye geldi. AKP şefleri Fransa, İtalya, Almanya ziyaretleri gerçekleştirdiler ve emperyalist savaş aygıtı NATO’nun toplantısı ile Münih Güvenlik Zirvesi’ne katıldılar. Aynı günlerde AB ile ilişkilerin tamir edilmesi için birtakım girişimler gerçekleştirildi.

Bu arada AKP şeflerinden “eyy...” diye başlayan vaazlar duyulmadığı gibi, emperyalist efendilere yaranma konusunda adeta bir seferberlik hali gözleniyor. Batıya “rest” çekenlerin ilişkileri düzeltmek için telaşlanması şaşırtıcı değil. Zira hem dinci hem ırkçı gericiliğin her zaman esas misyonu batılı emperyalistlere hizmet etmek olmuştur. Bu utanç verici hizmet kişilerin eğilim ya da tercihinden öte, Türk burjuvazisinin sınıfsal çıkarlarının zorunlu kıldığı bir misyondur. Bu sınıfın ekonomik, siyasal, ideolojik ve kültürel çıkarları bu alçaltıcı

hizmeti zorunlu kılıyor. Burjuvazinin en bağınaz temsilcisi olan dinci-ırkçı AKP’nin de batılı emperyalistlere hizmet etmek dışında bir seçeneği bulunmuyor, ki varlık nedenlerinden biri de budur.

HER ZAMAN EMPERYALİZMİN HİZMETİNDELER

Türkiye’nin ırkçıları dinci olduğu gibi, dincileri de ırkçıdır. MHP’nin baştan beri AKP’nin stepnesi olması tesadüf değil. “AKP’nin stepnesi” olmak, BOP kapsamında MHP’ye biçilen misyondur. AKP sıkışınca fiilen birleşme noktasına varmaları da bu ilkel/gerici iki akımın aynı kaynaktan beslendiğine işaret ediyor.

Siyaset sahnesine çıkışları da bu sahnede oynadıkları iğrenç roller de bu iki akım arasındaki yakınlığı ispatlar. Her ikisi emperyalistlerin maşası olarak siyaset sahnesine çıktı. Her ikisi de düzen için tetikçilik yaptı. Her ikisi hem işçi sınıfı hareketine hem devrimci harekete düşmanlıkta sınır tanımadı, tanımıyor. Devrimci gençler ABD askerlerini Dolmabahçe’de denize döktüğünde histeriyeye kapılan da bu iki gürühtan başkası değildi. Kanlı Pazar’ın bu tetikçilerinin kiblesi, ABD 6. Filo’sudur. Yüzlerini 6. Filo’ya dönüp namaz kılacak derecede batılı emperyalistlere uşaktılar.

HER ŞEY İKTİDAR VE RANT İÇİN!

Rojava’nın statüsü, PYD/YPG ile ilişkiler konusunda ABD ile anlaşamıyorlar. Buna rağmen efendilerinin politikalarına katlanmak zorundalar. Nitekim ABD’li

bakanlar Türkiye’de iken Trump yönetimi, savaş bütçesinden PYD/YPG’ye 550 milyon dolar ayıracağını ilan etti. Elbette bundan rahatsız oldular, ama emperyalist efendilerine biat etmek dışında bir seçenekleri bulunmuyor.

Hal böyleyken “batı karşıtı” keskin vaazların piyasaya sürülmesi ise, iktidar ve ranttan aldıkları payı kalıcı kılma telaşından kaynaklanıyor. Savaşın, şiddetin, şoven histerinin oylarını arttırdığını var sayıyorlar. Hem saldırganlıkları hem keskin vaazları hem şoven histeriyi körüklemeleri kitle desteğinde gözlenen erimeyi durdurmak içindir. Efrin’i işgal girişiminin de temel nedenlerinden biri budur. Çıkarları gerektirdiği sürece “batı karşıtı” vaazları sürdürecekler. Ancak iş icraata gelince durum tersi olacaktır. Çünkü onlar kapitalist-emperyalist sistemin organik bir parçasıdır. Yayılmacı hevesleri olsa da sistemin onlara biçtiği misyona uygun davranmaya mahkumdurlar.

EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE GERİCİLİĞE KARŞI MÜCADELEDİR!

Maskeleri parçalandıkça “yerli ve milli” safsatalarını ortaya atıyorlar. Oysa onlar yağmadan paylarına düşen milyon dolarları “yerli” Malta, Man vb. adalara transfer ediyorlar. Köprü ve tünel geçişlerinin tarifesi “milli dolar” üzerinden belirleniyor. İncirlik üssünde “milli” ABD uçakları cirit atıyor. Bunlara benzer daha pek çok “yerli ve milli” icraatları var. İşin özü onlar, emperyalistlerin desteği ile iktidara gelirken, emperyalizmin ülke içindeki dayanakları olacaklarının garantisini veriyorlar. Başbakan olmadan önce siyasi figüranların Washington’da görücüye çıkma kuralı da buradan kaynaklanıyor.

Hem Türkiye’nin hem bölge halklarının özgürleşmesi için emperyalist güçlerin Ortadoğu’dan def edilmesi şarttır. Bu mücadelenin başarısı ise, ancak emperyalistlerin işbirlikçilerinin iktidardan alaşağı edilmesiyle sağlanabilir. Dolayısıyla tutarlı bir anti-emperyalist duruşun temel şartlarından biri, hem emperyalizme hem iç dayanaklarına karşı birleşik mücadelenin yükseltilmesidir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/08 * 23 Şubat 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak23.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Almanya ile kirli pazarlıklar

Dinci-gerici AKP iktidarının üst düzey temsilcileri son dönemde batılı emperyalist devletlerle ilişkileri normalleştirmek adına yoğun bir diplomatik seferberlik içine girmiş bulunuyor. Erdoğan'ın Vatikan ziyareti, Başbakan Binali Yıldırım'ın Angela Merkel ile görüşmesi, Erdoğan'ın Almanya Dışişleri Bakanı ile yaptığı gizli görüşme, bu diplomatik seferberlik çerçevesinde en çok dikkat çeken görüşmeler oldu.

SEFİL ÇIKARLAR, KIRLI PAZARLIKLAR VE KARANLIK HESAPLAR

Almanya ile görüşmelerin arka planında, iki devlet arasındaki kirli çıkarlara dayalı pazarlıkların olduğu tartışmasızdır. Bu pazarlıkların ilk ürünü, *Die Welt* muhabiri Deniz Yücel'in bırakılması olmuştur.

Deniz Yücel bir yıla yaklaşan bir süredir tutuklu olmasına rağmen iddianamesi dahi hazırlanmamış, Erdoğan onu "Alman ajanı bir provokatör" olarak damgalamıştı. Buna rağmen Deniz Yücel, Erdoğan'a ait olduğu tartışmasız olan bir talimatla serbest bırakıldı.

Alman devleti ve hükümeti ise Deniz Yücel ile, kendi vatandaşları olmasının ötesinde bir gazeteci olduğu için ilgilendiklerini ileri sürdüler. Bunu demokrasi, düşünce ve basın özgürlüğü konularındaki hassasiyetlerinin bir ifadesi olarak sundular.

Alman devleti de Türk sermaye devleti de iki kirli ve karanlık devlettir. Demokrasi, insan hakları, düşünce ve ifade özgürlüğü zerrece umurlarında değildir. İşçi ve emekçileri aldatmak amacıyla kullanıma sokulur, yeri geldiğinde sefil çıkarlar temelinde kurulan kirli pazarlık masalarında haraç mezat satılır. Deniz Yücel'in serbest bırakılması bunun ibret verici bir yeni örneğidir.

Deniz Yücel kendisi üzerinden sürdürülen kirli pazarlıkların farkındaydı. Bu nedenle özgürlüğünün "kirli anlaşmalara" alet edilmemesini, özellikle "tank ticareti ile lekelenmemesini" istemiş, bu yönlü pazarlıklara tepkisini dile getirmişti.

KIRLI PAZARLIKLARIN ARKA PLANINDA NE VAR?

Alman devleti savaş suçlusu bir devlettir. İki emperyalist savaşı da Alman emperyalizmi başlatmıştır. Bugün de bir yeni emperyalist savaşa hazırlık yapmaktadır. Dünya ticaretinde başa geçmek, ticari faaliyetinin esasını silah ticareti

oluşturmaktadır. Silah tekelleri yine iş başındadır, sürekli silah üretmektedir. Dünyanın pek çok bölgesi, özellikle de Ortadoğu, Alman devletinin de sorumlusu olduğu birer savaş coğrafyasına dönüşmüştür. Afganistan, Libya, Yemen, Irak, Suriye, Alman devletinin en çok silah sattığı ülkelerdir.

Bugün Türk devletinin Alman devleti ile kapsamlı iktisadi ve ticari ilişkileri vardır. Bunun en önemli bölümünü silah ticareti oluşturmaktadır. Özellikle son yıllarda Türkiye bu yönlü alış verişin yoğun olarak yapıldığı bir ülke olmuştur.

Yakın tarihlerde Alman devleti ile sermaye devletinin Leopard tanklarının satışı ve reorganizasyonu temelinde görüşmeler yaptıkları biliniyor. Efrin saldırısında etkili bir silah olarak kullanılmakta olan bu tankların satışı ve reorganizasyonu, Deniz Yücel üzerinden yapılan kirli pazarlıklarda önemli bir gündem maddesi olmuştur.

Sermaye devleti bu pazarlıklar sırasında Almanya'ya, Türkiye'de yapılması planlanan "Altay" tankları konusunda da işbirliği önermiştir. Bu Alman tekelleri için oldukça karlı bir diğer yatırımdır.

Kuşkusuz bu kirli pazarlıkların bir de siyasi boyutu vardır. Alman devleti tank satışı ve diğer ihaleler karşılığında, Türk devletinin Kürt halkına, somut olarak da Efrin'e dönük gerici savaşına destek sunmuştur.

Sermaye devletinin Kürt halkına ve siyasi temsilcilerine dönük saldırganlığına da destek veren Alman devleti, Öcalan

posterleri ile son dönemde YPG bayraklarını bahane ederek, Efrin'le dayanışma eylemlerini yasaklayarak suç ortaklığını ileri boyutlara taşımıştır.

Alman tekeli devleti ile Türk sermaye devletinin bu saldırganlığının tek hedefi elbette Kürt halkı değildir. Emperyalist saldırganlık, işgal ve savaşlar nedeniyle bölge halkları da büyük acılar ve yıkımlar yaşamaktadır. Alman devleti de dahil emperyalist silah tekellerinin bölgeye yığıldığı tüm silahların, Türkiye ve diğer ülkelerdeki askeri üslerin, savaş uçaklarının, Leopard tanklarının gerçek hedefi Kürt halkı da içinde tüm bölge halklarıdır.

ALMANYA VE AB İLE İLİŞKİLER

Türk sermaye devleti tarihinin en sıkışık dönemini yaşamaktadır. Başında Erdoğan'ın bulunduğu dinci-gerici iktidarın her defasında iflasla sonuçlanan maceracı ve saldırgan politikaları yüzünden, sadece bulunduğu bölgede değil, dünya ölçüsünde yalnızlık içindedir. Efendisi ABD ile ilişkilerinde de yıpranmalar yaşanmıştır. Bir yandan ABD ile bozulan ilişkilerini onarmaya çalışırken, bir yandan da Rusya'ya yaklaşıyor. İki büyük emperyalist devlet arasındaki çelişki ve çatışmalardan yararlanmaya bakıyor. Son dönemde AB ve Almanya'ya dönük diplomasi seferberliği de bu amaçlıdır. Bu kez de AB ile ABD, AB ile Rusya arasındaki çatlaklardan yararlanmaya çalışıyor. Bu çabalarında az çok sonuç almasını sağlayacak güç olarak Almanya'yı görüyor.

Almanya AB'nin temel direği ve sü-

rükleyici gücüdür. İktisadi ve ticari alandaki üstünlüğü tartışmasızdır. Şimdiki hedefi askeri alanda da güç olmaktır. Bu amaçla ABD'den bağımsız bir güç olmak yönünde adımlar atmaya çalışmaktadır. NATO üyeliği sürmekle birlikte, bir yandan da Avrupa Ordusu oluşturma çabaları bu amaçlıdır. Silah tekellerinin yeniden öne çıkması da bundandır.

Öte yandan Almanya rakipleri ile başa gürebilmek için Ortadoğu'da kalıcı bir güç olması gerektiğini biliyor. Bu amaçla bölgede ilişkiler geliştiriyor. Dolayısıyla, Türkiye'nin AB ve Almanya'ya ihtiyacı olduğu gibi, Almanya'nın da kendi emperyalist çıkarları temelinde yararlanacağı bir Türkiye'ye ihtiyacı var. Erdoğan'ın AB karşıtı politika ve tutumları buna engel değil. Nihayetinde söz konusu olan karşılıklı kirli çıkarlardır.

Türk sermaye devleti ve Erdoğan da bunu biliyor ve bundan yararlanmaya çalışıyor. Gerilimi azaltmak, Almanya ve AB ile ilişkilerini normalleştirmek amacıyla, Deniz Yücel kirli pazarlıkların konusu yapılmıştır.

Almanya ile Türk devleti arasındaki kirli pazarlıkların faturası, başta Kürt halkı olmak üzere Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ile tüm kardeş bölge halklarına ödetilecektir. Önümüzdeki dönemde bölge halklarını daha büyük acılar ve yıkımlar bekliyor. Bunu önleyecek yegane güç, emperyalizme, bölge gericiliğine ve pusuda bekleyen siyonizme karşı halkların devrimci kader birliği çizgisindeki birleşik mücadelesidir.

AKP'nin gerici kürsüsü: Diyanet

Sermaye devletinin Efrîn işgali bir ayı aşmış durumda. Bir aydır bu kirli savaş tank ve topların yanı sıra burjuva medyanın zehirli dili ile de sürdürülürken, bu koroya Diyanet İşleri Başkanlığı da katıldı. Camilerden verilen Cuma hutbesinde cihat ve savaş güzellemesi yapılarak "Cihâd, Allah yolunda harcanan emeğin, hak uğrunda verilen mücadelenin adıdır. Müslüman'ın, imanını, bayrağını, istiklâlini ve haysiyetini muhafaza etme azmidir. Cihâd, zulme ve zalime karşı, bir milletin hukukunu savunma gayretidir" denildi. Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş da Efrîn'e saldırı merkezlerinden biri olan Hatay'daki Habib-i Neccar camisini ziyaret ederek söz konusu hutbeyi bizzat okudu.

Erdoğan ve müridleri Efrîn'e yönelik kirli hesaplara dayalı olarak başlatılan işgali "cihat" ilan ederek İŞİD zihniyetlerini bir kere daha ortaya koydular. AKP'nin fetva kurumu gibi çalışan Diyanet İşleri Başkanlığı, yaptığı diğer açıklamalar ile de Ortaçağ gericiliğinden beslendiğini göstermişti. Bir babanın öz kızına şehvet duyabileceğini söyleyen, 9 yaşındaki kız çocuklarının evlendirilebileceğini iddia eden, "feminizm ahlaksızlıktır" diyen, grevi haram ilan edip, iş güvenliği önlemlerinin fazlaca alınmasını Allah'a

güvenin sarsılması olarak niteleyen, "1 Mayıs'ta isyan yerine ibadet edin" buyuran, Mas-Daf direnişi esnasında "İşi yavaşlatmak günahdır, haramdır, patronun kârını azaltmak en büyük günahlardan biridir" diye hutbe yayımlatan Diyanet İşleri Başkanlığı; işçi, emekçi, kadın ve Kürt düşmanlığını her fırsatta su yüzüne çıkarıyor. Kürt halkının kazanımlarına yönelen saldırıyı "cihat" ilan eden Diyanet İşleri Başkanlığı, sermaye devletinin geleneksel Kürt düşmanlığının dini temsilciliğini yapıyor.

***

Osmanlı'daki Şeyhülislamlik kurumunun modern devletteki devamı olan Diyanet İşleri Başkanlığı 3 Mart 1924'te kurulmuştur. Burjuva devrimi sürecinde feodal Osmanlı yok olup modern bir devlet oluşturulurken işçi ve emekçileri denetim altında tutmak için etkili bir silah

olan dinin, yeni toplumsal-siyasal ilişkilere göre kullanılması amacıyla Diyanet İşleri Başkanlığı kurulmuş, kurulduğu günden bugüne de her geçen yıl kadro sayısı, alt kuruluşları ve bütçesi artmış, AKP döneminde ise bu durum zirve yapmıştır. Öyle ki, ilave ödeneklerle geçtiğimiz seneyi 7.4 milyar TL ile kapatan Diyanet'in 2018 bütçesi de birçok bakanlığı geride bırakarak 7 milyar 774 milyon TL'ye çıkarılmıştır.

2011 yılında Kırklareli Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencileri AKP'nin ilk hükümet yıllarında yayımlanan (2003, 2004 ve 2005 yılları) Cuma hutbelerini incelemiş ve şu verileri elde etmişlerdir: "Üç yıllık hutbelerde savaşı teşvik eden ve kutsayan ifadeler 135 defa kullanılırken, sadece dokuz kez savaş olumsuz anlamda dile getirilmiştir. 2005 Ağustos son hutbesinde de paralel bir düşünce

yer alır: 'Milletlerin varoluş mücadelesi olarak nitelendirdiğimiz savaşlar...'; 'Uğrunda canların seve seve feda edilebileceği değerleri olmayan ve millî onuru bulunmayan toplumlar millet olamazlar.' Ve 2003 Ekim son hutbesinde, 'Ne var ki, 'su uyur düşman uyumaz' atasözünde vurgulandığı gibi, Müslüman Türk Milletinin düşmanları hiç uyumamış, hep sinsi emeller beslemiş" denilmektedir. Okutulan hutbelerde 'düşmanlık' kavramı olumsuz anlamda 30 kez kullanılırken, düşmanlığı dışlayan anlamda ise sadece 17 kez kullanılmıştır."

Tüm toplumsal yaşamı din temeli üzerinde yeniden yapılandırmak isteyen AKP, Diyanet İşleri Başkanlığı'nı da etkin bir şekilde kullanıyor. Yıl boyunca Milli Eğitim Bakanlığı, Kredi ve Yurtlar Kurumu, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı, belediyeler ve polisin yanı sıra, muhtarlıklardan apartman yönetimlerine kadar her kurumla ortak iş yaparak gerici zihniyeti yaymaya çalışan Diyanet, siyasal süreçlerde de AKP'nin sözcülüğünü yapmaya devam ediyor.

AKP ırkçı-şoven histeriyi besleyerek işçi ve emekçileri kirli savaşa yedeklemeye çalışırken, Diyanet de bu amaca uygun olarak gerici misyonunu oynuyor.

OHAL ve savaş bahanesiyle baskı ve zorbalığı arttıran sermaye devleti, devrimci faaliyete yönelik saldırılarını sürdürüyor. 17 Şubat günü İstanbul'un Avcılar ve Bakırköy ilçelerinde yürütülen faaliyete polis saldırdı. Polis saldırılarında 4 sınıf devrimcisi gözaltına alındı.

AVCILAR'DA DGB'LİLERE SALDIRI

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) 2 Mart'ta gerçekleştirilecek 8 Mart etkinliğine çağrı bildirimlerini 17 Şubat günü Avcılar'da dağıttı.

Dağıtım esnasında polisler DGB'lilere GBT dayatmasında bulundu. DGB'liler bu dayatmayı kabul etmeyerek ajitasyonlarla polisleri teşhir etti. Bu sırada birçok polis gelerek üç DGB'liye saldırdı ve işkenceyle gözaltına almaya çalıştı. Çevredeki emekçilerden gelen destek sayesinde devrimcilerin ilk anda gözaltına alınması engellendi. Ancak polislerin saldırıları sonucu üç devrimci gözaltına alındı.

Emekçilerin tepkisi sonucu polis sürekli olarak "kimlik göstermiyorlar" diye açıklama yaparken, emekçiler bunun bir bahane olduğunu dile getirerek

İstanbul'da devrimci faaliyete polis saldırıları: 1 tutuklama

devrimcilere sahip çıktılar. Sivil polisler DGB'lilerden birine işkence esnasında "Seni zaten önceden de tanıyordum teröristsin" derken emekçiler polise tepki gösterdi. 3 DGB'li gözaltına alındıktan sonra dağılmayan kitleden liseli bir genç DGB'lilerin dağıttığı bildirimleri yerden alıp havaya atarak "okuyun" dedi. Sivil polisler bunun üzerine liseliye kelepçe takarak gözaltı tehdidinde bulundu. Ancak tepkiler üzerine liseli yalnızca GBT yapılarak bırakıldı.

BAKIRKÖY'DE KIZIL BAYRAK SATIŞINA SALDIRI

Bakırköy'de ise *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışını yapan sınıf devrimcilerine polis saldırdı. Kimlik sorma bahanesiyle provokasyon yaratan polis, bir kadın sınıf devrimcisinin saçlarını çekti. Sınıf devrimcilerinden Onur Eyidoğan'a da tekme ve yumruklarla saldırdı.

Polis gazete satışı yapan Eyidoğan'ı gözaltına almak isterken, direnişçi kamu

emekçileri de saldırıya tepki göstererek Eyidoğan'ın gözaltına alınmasını engellemeye çalıştı.

Eyidoğan, gözaltına alınırken polis saldırısına karşı "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" sloganını attı.

Gözaltıyı görüntüleyen *Mezopotamya Ajansı* muhabiri de polisin engelleme girişimi ve saldırısıyla karşılaştı. Onur Eyidoğan, gece Kartaltepe karakolunda tutuldu ve ertesi gün adli kontrol ve yurtdışına çıkış yasağı şartıyla serbest bırakıldı.

GÖZALTINA ALINAN DİLAY GÜC TUTUKLANDI

Avcılar'da gözaltına alınan 3 kişiden 2'si serbest bırakılırken hakkında "yakalama" kararı olduğu öne sürülen Dilay Güc ertesi gün tutuklanarak Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi'ne konuldu. 124 lira para cezası kesilerek bırakılan iki DGB'li polisin takip ve tacizine, sonrasında da bir kez daha GBT dayatmasına maruz kaldı. Serbest bırakılan DGB'lilerin vücudundaki darp ve işkence izleriyle dikkat çekti

“TTE saldırısına karşı birleşik mücadelenin örgütlenmesini önemsiyoruz”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) temsilcisi ile tutsakları hedef alan tek tip elbise dayatması ve bu saldırı karşısında nasıl bir mücadele verilmesi gerektiği üzerine konuştuk.

-Tek tip elbise (TTE) saldırısının gerisinde, sermeyi devletin hangi hedefleri var?

Sermaye devletin hayata geçirdiği saldırılar bir bütünlük içeriyor. Bizler bu bütünlükten bakarak tutumumuzu belirliyoruz. Uluslararası sermayenin yaşadığı ciddi bir bunalım var. Bunun Türk sermayesine etkileri de var. İzledikleri politikalar bu krizlerin faturasını işçilere, emekçilere ve mazlum halklara kesmek üzerine kurulu. Biz bu gerçeğin farkındayız. Bunun bir yansıması olarak halklara karşı kirli bir savaş yürütülüyor. Diğer yandan ise içeride sosyal yıkım saldırıları, baskı ve saldırganlığı arttırıyorlar. Emperyalistler ve işbirlikçileri yaşadıkları sorunları aşmak, emekçilerin öfkesinin sömürü düzenine yönelmesini engellemek için her zaman aynı yolu izliyorlar.

Türkiye kapitalizmi de dünya ölçeğinde yaşanan bu kriz tablosundan fazlasıyla etkilenmiş durumda. Bunun yanı sıra devletin dümenini elinde tutan AKP hükümetinin kendi gerici hedefleri var. Bunların başında dinci ve gerici bir toplum yaratma hedefi geliyor. Eğitimden toplumsal hayatın diğer alanlarına kadar kendi gerici zihniyetlerini hakim kılmaya çalışıyorlar. Fakat istediklerini kolayca hayata geçiremiyorlar. Ciddi bir yöneteme krizi içindeler. Her geçen gün arttırdıkları baskı ve zorbalık gerici iktidarın varlığını sürdürdürebilmesinin tek aracı haline gelmiş durumda. Bir yandan sosyal yıkım saldırıları, diğer yandan savaş ve gericilik işçi ve emekçilere her geçen gün yeni faturalar çıkarılmasına neden oluyor. Bu kadar ciddi ve çok yönlü saldırıların olduğu bir ortamda emekçilerin tepki biriktirmesi de normal bir durum. Bunun farkında olan iktidar OHAL ve KHK zırhını kuşanarak muhalif sesleri barbarca bastırıyor. Emekçilerin devrimci-ilerici güçlerle bütünleşmesinin ve emekçilere gerçeklerin anlatılmasının önünü kesmek için saldırıyor. Bu saldırılar dışarıda ve zindanlarda bütünlüklü olarak yürütülüyor. Tek tip elbise uygulaması da bu saldırıların zindan ayağını oluşturuyor. TTE vb. saldırıları devrimci-ilerici tutsakları onursuzlaştırma, kimliksizleştirme hedefi güdüyorlar. Fakat sermaye düzeninin burada bir kere daha yanıldığını söyleye-

biliriz.

-Tutsaklara yönelik olduğu söylenen bu saldırı işçi ve emekçiler açısından nasıl bir anlam taşıyor? İşçiler neden bu saldırıya karşı çıkmalı?

Zindanlardaki tutsaklara dönük hayata geçirilen saldırıların dışarıda hayata geçirilmeye çalışılan saldırılarla doğrudan bir bağı var. Bunu az önce ifade etmeye çalıştım. 19 Aralık 2000’de sermaye devletin hayata geçirdiği zindan saldırısının ön günlerinde dönemin başbakanı Ecevit bunu “içeriye teslim almadan dışarıya teslim alamayız” sözleriyle en açık biçimde ifade etmişti. Dışarı dediği devrimci güçler ve işçi-emekçilerdir.

Devrimci ve ilerici güçler toplumun bilinçli ve örgütlü kesimini oluşturuyorlar. İşçi ve emekçilere yaşadıkları sorunların çözüm yollarını göstererek mücadeleye kazanmaya çalışıyorlar. Sömürü düzeni ve onların hükümetleri zenginin daha zenginleştiği işçi-emekçilerin her geçen gün köleliliğin arttığı düzenlerini sürdürmek için devrimci ve ilericileri susturmak istiyorlar. Kısacası devrimciler işçi sınıfı ve emekçilerin sesi, soluğu ve kurtuluşlarının öncü güçleridir. Sermaye devletin dümenindekiler bunu bildikleri için barbarca saldırıyorlar. İşçi ve emekçilerin ana gövdesi de bunun farkına varırsa eğer, her şey çok daha farklı olacak. Bunun da farkındalar. İşçi ve emekçilerin ileri kesimleri dışındaki ana gövdesi bu gerçeğin farkında değil henüz. Fakat er ya da geç varacaklardır. Bu hiç de kendiliğinden olmayacak. Bizlerin emeği, çabası ve özverili çalışmaları sonucu olacaktır. Yapmamız gereken, işçi ve emekçilere karşı karşıya kalınan saldırıları her yönüyle kavratmak ve onları kendi sınıfsal kurtuluşları için mücadeleye kazanmaktır. Bu mücadelede devrimcilerin rolünü kavratmaktır. O zaman devletin zindanlarda hayata geçirdiği saldırıların dışarıyla bağı çok daha rahat görecektir. Bizler bu bakışla hareket etmezsek işçi ve emekçilerin zindanlara dönük saldırılar karşısında harekete geçmesini sağlayamayız. Evet, saldırının zindan boyutu önemli, devrimci tutsaklar

zindanlarda tek tip elbise saldırısına karşı kararlı bir mücadele vereceklerini erken bir zamanda ilan ettiler. Buna uygun davranıyorlar da. Zindanlardaki tutum tek tip elbise dayatması saldırısına karşı verilecek mücadelenin en önemli halkasını oluşturuyor. Çünkü dışarıda işçi ve emekçiler ciddi bir suskunluk içindeler. Yaşam ve çalışma koşulları her gün daha berbat bir hal alıyor, öfkeli fakat güçlü bir tepki geliştiremiyorlar. Bu durumun çok yönlü nedenleri var. Böyle bir tabloda dışarıdaki mücadelede devrimci-ilerici güçlere önemli görevler düşüyor. Bu görevlerin başında işçi ve emekçileri bu konuda aydınlatmak ve harekete geçirmek geliyor. Aksi halde düzenin saldırılarına karşı verilecek mücadelede güçlü bir tepki açığa çıkarılamaz. Böyle bir durumda devrimin öncü güçleri ve düzenin öncü güçleri karşı karşıya gelecektir, geliyor da. Devrimcilerin kararlı ve baş eğmez bir mücadele yürütmesi önemlidir. Bunu yaparken kitle ayağını örgütlemek ve genişletmek ise sürecin seyri için kritik bir yerde durmaktadır.

-BDSP, TTE saldırısı karşısında nasıl bir faaliyet yürütüyor?

Tek tip elbise saldırısı bugün devrimcilerin ve sınırlı ölçüde ilerici güçlerin gündeminde. Biz bu saldırının kitle ayağını örgütlemek için çeşitli çalışmalar yürütüyoruz. İşçi ve emekçilere yayınlarımız, bildiriler, duvar gazeteleri, çeşitli toplantılar ve çeşitli araçlar üzerinden gerçekleri anlatmaya çalışıyoruz. Düzenin baskı ve saldırılarını arttırdığı koşullarda bunu yapmak elbette belli zorluklar doğuruyor. Fakat biz bu zorluklara takılmıyoruz. Yeni yol ve yöntemler buluyoruz, hayata geçiriyoruz. İşçi ve emekçileri bu saldırı karşısında taraf haline getirmeye çalışıyoruz. TTE saldırısının işçi ve emekçilere dönük saldırılarla bağının görülmesi ve kavranması için her türlü araç ve yöntem kullanmaya devam edeceğiz.

TTE saldırısına karşı birleşik mücadelenin örgütlenmesini önemsiyoruz. Çeşitli kentlerde kurulan ortak platformlar ve inisiyatifler var. Ayrıca bu platform ve inisiyatiflerin içinde de yer alıyoruz. Bu

açıdan üzerimize düşen görevleri eksiksiz yerine getirmeye çalışıyoruz. Benzer platform ve inisiyatiflerin olmadığı yerlerde ise bu adımların atılması için elimizden geleni yapacağız.

-Devrimci tutsaklar TTE saldırısına karşı direniş kararlılıklarını ifade ediyorlar. TTE’ye karşı dışarıda örülecek mücadele nasıl bir perspektifle ele alınmalı?

Zindanlar en ağır saldırılar karşısında dahi devrimci direnişin kaleleri olmuştur. Yine öyle olacaklardır. Düzen, zindanlardaki tutsaklar üzerinden dışarıda mücadele yürüten devrimci-ilerici güçlere, işçi ve emekçilere vermek istediği yıldınlık ve teslimiyet mesajlarını yine veremeyecektir. Bir kere daha zindanlar dışarıya devrim mücadelesi için bedel ödemeye göze almak gerektiği mesajını verecektir. Devrimci iradenin hiçbir koşulda teslim alınamayacağını gösterecektir.

Çok zorlu ve sert bir sürecin içinden geçiyoruz. Düzenin dizginsiz saldırdığı bu süreçte mücadele her zamankinden sert ve çetin oluyor ve olacaktır. Saldırıları karşısında sessiz kalmıyoruz. İşçilerin, emekçilerin, demokratik kitle örgütlerinin, aydın ve sanatçıların da sessiz kalmaması için çaba harcamalıyız. Zindanlardaki saldırıları geri püskürtmek için tutsakların çabasına güç katmalı ve elimizden geleni yapmalıyız.

Düzenin saldırıları karşısında yıldınlığa kapılanlar, sessizliğe bürünenler var, biz bunları da görüyoruz. Devrimci olan ve devrimci iddialarına uygun davrananlar saldırıları geri püskürtmek için elinden geleni yapmalıdır. Bizim yollarımızı tıkadıklarında yeni yollar bulmalıyız. Düzenin saldırılarına karşı vereceğimiz yanıtlar devrim mücadelesini büyütme amacı taşımalıdır. Emekçilere, bu saldırılara karşı verdiğimiz mücadele üzerinden düzenin kirli yüzünü göstermeyi hedeflemeliyiz. Kan, gözyaşı ve katliamlarla kurulu bu düzen var oldukça her türlü kötülüğün kendini var ettiği zeminin ortadan kalkmayacağını ve yeniden kendini farklı biçimlerde üreteceğini unutmamalıyız. Mücadelemiz karşı karşıya kalınan sorunları çözmeyi hedeflemelidir. Fakat bunu düzenle ve düzenin diğer saldırıları ile bağı kurarak yapmalıyız. Devrimcilik ve devrimci sorumluluk her saldırıya karşı mücadeleye bu bütünlükle bakmayı gerektiriyor.

AKP meslek örgütlerini teslim almak istiyor

Efrîn'e yönelik işgal girişimine karşı çıkanlara, savaş karşıtı tutum alıp basın edenlere karşı gözaltı, tutuklama saldırısı devreye sokuldu. OHAL uygulamaları sayesinde zaten iyice arttırılmış olan baskı ve devlet terörü, şimdi yeni bir evreye girmiş bulunuyor.

TTB tarafından yapılan ve hekimlik değerleri üzerinden bir savaş karşısında yapılabilecek en hümanist açıklamanın karşısında yaşadıkları saldırı, durumu gayet iyi özetlemektedir. Diğer taraftan, TTB'nin yanı sıra, TBB ve TMMOB'un da hedef alınmış olması başka bir hesaplaşmanın devamı niteliğindedir.

Erdoğan AKP'sinin hedefinde olan bu meslek grupları, başından beri AKP'ye yönelik muhalefet odakları olarak öne çıkmaktadır. Türkiye'nin toplumsal yaşamındaki konumları, tarihi geçmişleri de önemli olmakla birlikte, örneğin TTB'li hekimlerin Haziran Direnişi esnasındaki örnek tutumları, TMMOB'un bu süreçte de öne çıkmış olması, TBB'nin ise kendi başına belli bir muhalefet odağı olması AKP için oldukça rahatsız edici örneklerden bazılarıdır. Keza İstanbul Barosu il bazında dünyanın en büyük hukukçular örgütüdür. Diğer taraftan böylesine muhalif duruşları olan bu meslek kuruluşla-

rının sistem içindeki konumları da onlara bir ayrıcalık sağlamaktadır. Bu konumları itibariyle bir resmiyetleri vardır. Bu alanlarda görev yapan herkes bu meslek kuruluşlarına üye olmalıdır.

AKP başından beri bu kurumları ele geçirmek istemiş, ancak bunda başarılı olamamıştır. Geline yerde bu girişimleri tamama erdirmek istemektedirler. AKP-MHP koalisyonu için TTB'nin Efrîn işgali karşısında aldığı tutum, söz konusu

meslek odalarına yönelik saldırıların yeniden gündeme gelmesine vesile olmuştur. Yaratılan şovenizmin rüzgârı ile bu meslek kuruluşlarının itibarını sıfırlamak, etkisizleştirmek, ayrıcalıklı konumlarına ve sistem içindeki ağırlıklarına son vermek istemektedirler. AKP, farklı adlarla yeni yandaş meslek kuruluşları hayata geçirme niyetinde olduğunu da bu vesileyle beyan etmiş bulunmaktadır. Bunu yapamaları dahi kendi yandaşlarının

bu meslek kuruluşlarında yönetime gelmeleri için uygun ortam yaratmaya çalışmaktadır.

Sonuç olarak, sağlık alanından çevre duyarlılığına kadar muhalif duruşları ile Erdoğan AKP'si için bertaraf edilmesi gereken birer odak olan bu meslek kuruluşlarına yönelik saldırıların püskürtülmesi, temel hak ve özgürlükler için verilen mücadelenin bir parçası olarak ele alınmalıdır.

Bugün ilerici-devrimci güçlere yönelik dizginsiz bir devlet terörü uygulanıyor. Her türlü muhalif ses susturulmaya, eylem ve etkinlikler ise polis terörü ile ezilmeye çalışılıyor. Bunun en son örneğini Avcılar'da 8 Mart çağrısını işçi ve emekçilere taşıyan DGB'lilere yönelik polis saldırısında gördük. Devrimci faaliyeti devam ettirmekte ısrar eden 3 devrimci bu saldırının ardından gözaltına alındı ve bir DGB'li çıkarıldığı mahkemece tutuklandı.

İçişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada işgal saldırısının başladığı günden bu zamana kadar sosyal medya paylaşımları bahane edilerek 800'e yakın kişinin gözaltına alındığı kaydedildi. Bu örneklerden de gördüğümüz gibi, en ufak aykırı ses karşısında bugün sermaye devleti gözaltı-tutuklama saldırısını devreye sokuyor. Tüm bu saldırıların ve yoğunlaşan kriz olgusunun toplumun derinliklerinde öfke mayaladığı bilinen bir gerçek. Söz konusu öfkenin patlaması ve sokağa taşması AKP iktidarının en büyük korkusudur. Bu korkunun kendisi AKP iktidarının saldırganlığını gün be gün tırmandırmaktadır. Bu yolla ileride

Sokakları yasaklayanlara yanıt yine sokakta verilmelidir!

gelebilecek bir hareketliliğin önünü almaya ve ilerici-devrimci güçleri edilgen bir konuma sürüklemeye çalışmaktadır.

Bugün için kapsamlı saldırılar karşısında verilen cevap son derece sınırlı kalmaktadır. Kimi yerlerde tekil karşı koymalar gündeme gelse de, devrimci-ilerici güçler siyasal mücadeleyi kesintisiz olarak sürdürse de topyekûn bir direniş hattı oluşturmak bugün önemli bir yerde durmaktadır.

Ancak mevcut tabloya bakıldığında sendikaların, kitle örgütlerinin, ileri-

ci-sol muhalefetin pasif bir çizgide olduğunu görebiliriz. Bunun bir örneği, kamu emekçilerini hedef alan kapsamlı tasfiye saldırısı karşısında KESK'in tutumu olmuştur. OHAL'in ardından binlerce kamu emekçisi ihraç edildi, ancak KESK ve KESK'e bağlı sendikalar süreci sokakta örgütlemek yerine kapalı alanlara sıkışan etkinlikler ve basın toplantılarıyla geçiştirdi. Diğer bir örnek ise Efrîn işgali sürecinde yaşananlar oldu. Efrîn işgalinin ardından tırmandırılan şoven dalgayla birlikte binlerce insan

gözaltına alındı, tutuklandı, çeşitli yerlerde HDP binaları ateşe verildi, tahrip edildi. Yine bu saldırılara sokaklarda yanıt verilmesi gerekirken birkaç yerde basın açıklamaları ya da salon toplantıları gerçekleştirildi.

ÇÖZÜMÜ SOKAKLARDA ÜRETMELİYİZ!

Devlet bir bütün olarak, tüm kurumlarıyla birlikte işçi sınıfına, emekçilere, Kürt halkına, ilerici ve devrimci güçlere saldırıyor. '80 darbesini aratmayacak uygulamalarla karşı karşıyayız.

Tarihsel deneyimler göstermektedir ki, hiçbir yasa-kural tanımayan azgın devlet terörü karşısında en anlamlı ve güçlü yanıt sokaklarda üretilebilir. Erdoğan yönetiminin dün olduğu gibi bugün de en büyük korkusu budur. Nuriye ve Semih'in açlık grevini Haziran Direnişi ve Tekel gibi sokak eylemleri yaratacağı korkusuyla yasaklaması sokaklardan ne denli korktuklarının bir göstergesi. Onların korkularını gerçeğe çevirmeli, sokakları yasaklayanlara yanıtı yine sokaklarda vermeliyiz.

D. YALIM

Savaş medyasının Efrîn yalanları gerçeğin karşısında tuz buz olmaya mahkumdur

Efrîn saldırısı öncesi Binali Yıldırım medya patronlarıyla İstanbul'da, Vahdettin Köşkü'nde bir toplantı yapmıştı. Toplantıya sadece yandaş olan medyayı değil, AKP muhalifi olduğu için "akrediteasyon" uyguladıkları, yani basın toplantılarına dahi almadıkları medya patronları da katıldı. Söz konusu toplantıda burjuva medyaya Efrîn işgali üzerinden 15 maddelik sınır getirildiği belirtilmişti:

"Haber ve yorumlarda bu hareketin tamamen terör örgütlerine yönelik olduğu ve terör örgütlerini etkisiz hale getirmeyi amaçlayıp sivil halkı koruduğunun ön plana çıkarılması; Yabancı haber kaynaklarının özellikle PKK, PYD, YPG, DEAŞ kaynakları üzerinden Türkiye aleyhine yapacağı haberler konusunda dikkatli olunması; Uluslararası haber kaynaklarının Türkiye aleyhine yapacağı haberleri yansıtırken Türkiye'nin milli menfaatlerinin gözetilmesi; Operasyonun Türkiye'nin yerli ve milli silah üretimi ve kabiliyetiyle olduğunun hatırlatılması; Yurt içinde PKK ve uzantılı siyasi oluşumların Afrin operasyonuna karşı düzenleyeceği eylemler ve açıklamaların ön plana çıkarılmaması; Olası şehit haberleri verilirken titiz davranılması; Yabancı basında yapılan operasyon haberlerinin ulusal basına aynen taşınmaması; 'Bilgisi ve tecrübesi olan insanlardan görüş alınması, Türkiye'ye karşı olumsuz algı yaratacak kişilerden görüş alınmaması. Operasyon süresince kamuoyunu bilgilendirmek için hem hükümetin hem AKP'nin görevlendirmiş olduğu Bekir Bozdağ ve Mahir Ünal'la temas kurulması"

GAZETECİLİK ETİĞİ VE SAVAŞ MEDYASI

İşgal saldırısı boyunca sermaye medyası "teferruat" denebilecekler dışında aktardığımız 15 maddelik çizgi üzerinden yayın yaptı. Öyle ki, TSK'nın Anadolu Ajansı aracılığıyla verdiği haberler dışında haber yapmadılar.

Sermaye medyasının haberlerine göre TSK'nın ele geçirdiği köyler ve öldürüldüğü iddia edilen YPG'li sayısına bakacak olursak, bir ilçe büyüklüğündeki Efrîn'in alınamaması derin soru işaretleri doğuruyor. Erdoğan'ın "bir haftada Efrîn'i alırız" demesine ve her gün birkaç köyün ele geçirildiğine dönük iddialara rağmen işgalcilerin sınırdan pek öteye gidemediği ise orta yerde duruyor. Buna rağmen savaş medyasında her gün yeni bir destan haberi yer alıyor. Bu tutumun kendisinin ne habercilikle, ne de gazetecilik etiği ile uzaktan yakından bir alakasının olmadığı ise açık.

SALDIRI KARŞISINDA DURANLAR DEVLET TERÖRÜYLE LİNÇ EDİLMEME ÇALIŞILIYOR

Efrîn saldırısıyla birlikte sermaye medyası tek ses olurken; devrimci, muhalif yayınlar devlet terörüyle susturulamaya, linç edilmeye çalışılıyor. Gazetemiz Kızıl Bayrak'ın internet sitesiyle birlikte pek çok haber sitesi neredeyse gününbirlik "erişim engeli" aldı.

Bununla birlikte sosyal medyada başlatılan "cadı avı" ise sürüyor. Efrîn'in işgal edilmesine karşı çıkanlar bir yana, saldırıyı "operasyon" ifadesiyle anmayanlar bile "cadı avından" nasibini alıyor. Sermaye medyasının utanç verici şekilde uyduğu 15 maddelik hattın sınırını geçen her paylaşım saldırıların hedefi durumunda. 19 Şubat'ta İçişleri Bakanlığının yaptığı açıklamada Efrîn'e saldırının başladığı günden bu yana sosyal medya paylaşımları nedeniyle 786 kişi gözaltına

alındı.

GERÇEKLER SERMAYE MEDYASININ YARATTIĞI KUMDAN KALELERİ YIKACAKTIR

Sermaye medyasının hiçbir zaman, hiçbir konuda doğru ve objektif habercilik yapmadığı biliniyor. Ne var ki, Efrîn işgali üzerinden yalan haberlerle örülü kumdan bir kale yaratacak kadar ahlak sınırlarını çukurlaştırdılar. Bu çukurun mimarı ve mühendisi ise AKP'dir, sermaye sınıfıdır.

Bu böyle olmakla birlikte, gerçekler AKP'nin yalanlarıyla birlikte kendisini de yıkacak bir güce sahip. Tümüyle yalan üzerine kurdukları kumdan kalelerin ve sahte destanların gerçeklerin güçlü esinisiyle yıkılacağı ise kesin. Bunu biliyorlar, bundan korkuyorlar ve gerçeği dile getiren, ortaya koyan ve toplumun bilincine taşıyan ilerici-devrimci basına aralıksız saldırıyorlar.

Deniz Yücel davası, burjuva yargısı ya da kral çıplak

ğan, "Merkel, ziyaretime geldiğinde onu bırakmamızı istiyor. Dedim ki 'Bizde yargı bağımsızdır, bırakamayız'. Elimizde görüntüler, her şey var. Bu tam bir ajan, terörist. Hiçbir surette olmayacak, ben bu makamda olduğum sürece asla!" sözleriyle sahte kabadayılığa devam etmişti.

Bir yıl boyunca tutuklu bulunmasına rağmen henüz iddianamesi bile hazırlanmayan, serbest bırakılması için hakim kararının değil, iki ülke arasındaki pazarlığın sona ermesinin beklendiği bu olayda, yargının devletin elinde nasıl bir

enstrüman olarak kullanıldığını, bugün için Erdoğan ve AKP'sinin elinde nasıl bir oyuncak olduğunu açıkça görmekteyiz.

Bir örnek daha verecek olursak, Almanya'nın Türkiye başkonsolosunun tahliyeden birkaç gün önce aldığı haberle tatilini yarıda keserek Türkiye'ye gelişi, Deniz Yücel'i Almanya'ya götüreceği özel uçağın önceden tutulması, yine tahliyeden birkaç gün önce Almanya'nın ARD televizyonuna bir mülakat veren Başbakan'ın, "Ümit ederim kısa sürede serbest kalmış olur. Kısa sürede bir gelişme olacağı kanaatindeyim" sözü

tahliyeden en son Deniz Yücel'i serbest bırakan hakimlerin haberinin olduğunu gösteriyor bizlere...

Binali Yıldırım pazarlığın önemini 'yerli ve milli' Altay tanklarını tanıtırken ifade etmemiş miydi zaten? Tankların önemli makineleri ve aksamaları Almanya'dan geliyor, daha basit parçalar Türkiye'de üretiliyor diyordu. Göklere sığdıramadıkları tankları için Almanya'ya muhtaç olduklarını açıkça dile getiriyordu. 7 milyar avroluk bir silah anlaşmasından vazgeçmek istemeyen Alman silah tekelisi Rheinmetall'in de Alman hükümetini sıkıştırıyor olması ise bir başka ihtimal.

Elbette bu tahliye sadece bir örnektir. Zira, adalet denilen trajedi, komedi karışımı oyun çeşitli mecralarda sahnelenmeye devam ediyor.

R. U. KURŞUN

Die Welt gazetesi muhabiri Deniz Yücel'in 13 Şubat tarihinde mahkemenin verdiği "tutukluluğuna devam" kararı 16 Şubat tarihinde eline ulaştı. Yücel, aynı gün tahliye edildi. Peki bu üç günde neler oldu da 'bağımsız' yargı Deniz Yücel'i tahliye etti?

Hemen söyleyelim: Türkiye Almanya arasındaki pazarlık belirli bir evreye geldi ve anlaşma sağlandı. Belki de hakim bile haberi olmadan Deniz Yücel tahliye edildi...

Alman Dışişleri Bakanı'nın Erdoğan ile biri Roma'da bir diğeri Türkiye'de olmak üzere iki kez görüştüğü belirtiliyor. İlişkilerin normalleştirilmesi için Almanya'nın sunduğu şartlardan birisinin ise Yücel'in tahliyesi olduğu çok açık.

Deniz Yücel'in tutukluluğunu en başından beri bir koz olarak kullanan Erdo-

Sınıfı siyasallaştırmanın imkanları ve görevler

S. Acar

İşçi sınıfı siyasallaşmadan, siyasal bir sınıf hareketi haline gelmeden, ne kendisini ne de toplumu kurtarabilir. Elbette bu bir anda, kısmi iktisadi ve demokratik haklar mücadelesini bir yana iterek olmaz. İşçi sınıfı bu mücadele içerisinde eğitilerek siyasallaştırılabilir. İktisadi haklar mücadelesi ile demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi, bağımsız-siyasal bir sınıf hareketinin gelişmesinin zemini sunar.

Bu zeminde sınıfın devrimci öncüleri, işçilerin öncülerinden başlayarak uyanmasını, bilinçlenmesini, giderek bağımsız ve siyasal bir sınıf tavrı geliştirmesini sağlar. Bunun için uğraşır, enerjik bir ajitasyon-propaganda çalışması yürütürler.

Günlük siyasal ve sosyal sorunlar ile mücadeleler de bunun en uygun zemini. İşçiler bu mücadeleler içerisinde uyanır, sorgular ve siyasallaşmaya açık hale gelirler.

Öte yandan, düzenin olağan yönetme olanaklarının varlığı koşullarında siyasallaşma olanakları daha azdır. Siyasallaşmayı, işçilerin tek tek patronlarla olan mücadelesinin ötesine geçip bir bütün olarak patronlar sınıfı ve onun iktidarına karşı mücadele alanına geçmeleri olarak düşünürsek, böyle koşullarda işçilerin duyarlılıkları azalır, mücadele yumuşar, sınıflar arasındaki gerilimler düşüktür ve kapitalistlerin elindeki imkanlar bu gerilimleri düşürmek için özel olarak kullanılır.

Sınıf karşıtlıkları, devleti de içerisine alacak biçimde daha az dikkat çeker, daha az görünür. Deneyimlerinden ve hareket içerisinde öğrenebilecek olan yığınlar kendilerini devrimci bilince ve eyleme kapatabilirler. Burjuva ideolojik-siyasal söylemlerin etkin bir şekilde kullanılması mümkün hale gelir. Devrimci ideoloji ve politikanın gücü ve etkinliği azalır. Sınıf devrimcilerinin işi daha da zorlaşır.

İçerisinde bulunduğumuz tarihsel dönem, "bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi" olarak tanımlıyoruz. Bugün dünya, bölge ve ülke ölçeğinde yaşanmakta olan hemen her gelişme de bu tarihsel dönemin içerisine oturuyor. Bu koşullarda egemenlerin, emperyalizmin ve işbirlikçi burjuva iktidarın toplumu yönetme imkanları son derece daralıyor. Bir yanda süreklileşmiş çok yönlü bir bunalım tablosu, zaman zaman görece bir canlanma yaşansa da ağır bir yapısal ekonomik kriz, bu temelde çok yönlü bir sosyal ve kültürel kriz, artan rekabet ve

silahlanma ile boyutları her geçen gün büyüyen faşist baskı ve terör ortamı, paylaşım ve yağma savaşları...

Türkiye de bu çok yönlü kriz tablosunun odağında yer alan, kriz dinamiklerinin en şiddetli yaşandığı bir coğrafyadır. Bugün ne kadar güçlü görünmeye çalışırsa çalışsın, kurulu düzen büyük bir kriz ve açmaz içerisindedir. Emperyalizm ve tekeli burjuvazi adına iktidar dümenini elinde tutan AKP iktidarının işi zordur. Çünkü bu ortamda sınıfsal ve toplumsal gerilim ve çatışma dinamiklerini yumuşatacak, işçi sınıfı ve emekçileri ideolojik-siyasal propaganda ile düzene bağlayacak olanaklar son derece dardır. Faşist baskı ve terör, OHAL'den vazgeçilememesi, tek adamlığa dayanan bir dikta rejimine doğru yol alınması, tüm bunlar eskisi gibi yönetebilecek imkanlardan yoksunluğun sonucudur.

Bu koşullarda koyu bir faşist baskı rejimi ile çok yönlü krizin yol açtığı dış savaşlar, aynı zamanda içeride yönetmenin bir imkanı olarak kullanılmaktadır. Bu ortamda şovenizm etkili bir silah olarak, hem sosyal ve sınıfsal hareketlerin önünü almak için hem de faşist baskı ve terör rejiminin meşrulaştırılması amacıyla kullanılmaktadır.

AMA NEREYE KADAR?

1914 yılında Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı burjuva iktidarlara böyle bir imkanı sağladı. Dış savaş yoluyla yaratılan seferberlik ortamında işçi sınıfı ve emekçi yığınların ideolojik-siyasal olarak düzene kazanılmaları, sınıf mücadelelerinin önünün alınması mümkün oldu. Beraberinde devrimci güçler bastırıldı. Fakat bu emperyalistlere ancak birkaç senelik bir nefeslenme imkanı sağladı. Kapitalist krizin ağır yıkımı altında yaşayan işçi sınıfı ve emekçiler, bir de emperyalist savaşı çok yönlü ağır faturasını ödemekle

yüz yüze kalınca, birkaç sene sonra daha güçlü ve daha devrimcileşmiş olarak tarih sahnesine çıktılar. Proleter devrimler çağını açan o büyük tarihsel eylem, Ekim Devrimi bu koşullarda gerçekleşti. Birkaç yıl, bazen aylar içerisinde kan ve açlığın içinde zihinleri sonuna kadar açılan milyonlar, dostlarını ve düşmanlarını tanıyarak devrimi yapan o büyük ayaklanmayı başardılar.

Bu tarihsel hatırlatmayı, bugün anlamak, geleceği kazanabilmek üzere günün görev ve sorumluluklarının altını çizmek amacıyla yapıyoruz.

"Zulmünü arttırmanın sonu yakındır" deyişi bugün mevcut iktidarın içinde bulunduğu durumu iyi anlatmaktadır. Zulmü sınırsızca arttırın fazlasıyla sıkışmıştır. İktidarını zulümden başka araçlarla, hele hele barışçıl yöntemlerle sürdürme olanakları yoktur ya da fazlasıyla azdır.

Toplumsal-sınıfsal çelişkiler had safhadadır. Bazen tek bir kıvılcım, bazen her şeye hakim görünen bir iktidarın toplum nezdinde acizliğinin ortaya çıkması onun sonunu getirebilir. Hiçbir iktidar ömrünü sadece baskı ve zorbalıkla sürdüremez. Baskı ve şiddeti iktidar olmanın tek imkanı ve dayanağı haline getirenler kendi sonlarını da hazırlar.

Bu düzenin ömrünü kısaltacak, işçi sınıfı ve emekçiler için güneşli bir geleceğin kurulmasını sağlayacak olan, işçi sınıfının siyasallaşması ve bağımsız-sosyalist bir hareket haline gelmesidir. Bugün sınıf devrimcilerinin gözünü dikmesi gereken alan burasıdır. Son metal sözleşmeleri deneyimi de göstermektedir ki, bu bakımdan önemli imkanlar söz konusudur.

Sermaye devletinin baskı ve zorbalığı, işçi sınıfı ve emekçilere grev, eylem yasakları, düşünce, basın ve örgütlenme özgürlüğünü hedef alan saldırılar, en sıradan bir hak mücadelesinin polis zorbalığının hedefi haline gelmesi, vergi soygunu vb. işçi sınıfının siyasallaşması

için önemli olanaklar sunuyor. İktisadi mücadele ile siyasal mücadele alanı arasındaki mesafe kalkıyor. Ekmek için mücadele etmek isteyen işçi karşısında iktidarın çıplak zorbalığını buluyor.

Başlı başına bu bile, işçi sınıfının iktisadi-sosyal talepleri için giriştiği mücadeleyi siyasal bir içerikle buluşturmasının imkanlarına işaret ediyor. Aynı zamanda, mücadele yöntemlerinin de fiili-meşru ve militan bir hatta ele alınmasının zorunluluğuna dikkatleri çekiyor. Son metal eylemlerinde ortaya çıkan "Grev yasaklarını tanımayacağız" tutumu bu açıdan dikkate değerdir. Hukukun ayaklar altına alındığı, iktidarın her türlü zorbalığı işçi sınıfını ezmek için kullandığı bir ortamda, yasakları tanımama, direnme tutumu son derece önemlidir. Bu yoldan gidildiğinde, bu yönde bilinç, örgütlenme ve militan ruh geliştirildiğinde, bu işçi sınıfının gelişiminde önemli bir rol oynayabilecektir.

Son deneyimin de gösterdiği gibi, düzenin egemenleri bu gerçeği gördüklerinden dolayı bazı taktik geri adımlar atabilmişlerdir. Ama mevcut kriz ve savaş ortamında bu geçicidir. İşçi sınıfına yönelik çok yönlü faturalar ödetilmeye devam edilecektir. Bu manevralar anlık pansumanlar olabilir, yer yer şovenizm gibi uyuşturucu haplarla ağrı giderilir, ama bunlar ancak geçici sonuçlar yaratabilir. Sermaye ve iktidarı işçi sınıfının kanını daha fazla emmekten başka bir yol tanımamaktadır. İşçi sınıfı ise siyasal bir atılım için henüz güç biriktirmektedir.

Bu noktada yapılması gereken, her zamankinden daha enerjik bir çabayla, tüm bu imkan ve fırsatları değerlendirerek gerçekleri işçi sınıfına döne döne anlatmaktır. Etkili bir gündelik teşhir ve ajitasyonu, işçi sınıfının öncülerini kazınacak devrimci propaganda ve örgütlenme faaliyetini fabrika ekseni olarak örebilmektir.

Şeker fabrikaları sermayeye peşkeş çekilecek

Sermayeye sınırsız hizmet sunan AKP iktidarı, kamu kaynaklarını sermayeye peşkeş çekmeye de tam gaz devam ediyor. Milyarlarca dolarlık özelleştirmeyle sermayeyi ihya eden AKP, KHK ile şeker kurumunu kapattıktan sonra şeker fabrikalarının özelleştirilmesi için ihale kararını yayımladı.

AKP İÇİN AMERİKAN GIDA TEKELİNİN ÇIKARLARI ESAS

Amerikan merkezli gıda tekeli Cargill sermayedarlarıyla AKP şefleri arasındaki görüşmeler doğrultusunda alınan özelleştirme kararı 21 Şubat'ta *Resmi Gazete*'de yayımlandı. Buna göre, 14 şeker fabrikasının özelleştirilmesi için ihale açıldığı duyuruldu. Türkiye Şeker Fabrikası AŞ'ye ait fabrikaların sermayeye satışı için Nisan ayına kadar teklif verilebileceği açıklandı.

Gazetede ilana göre, Bor, Çorum, Kırşehir ve Yozgat fabrikalarının ihalesi için 3 Nisan; Erzincan, Erzurum, Iğın, Kastamonu ve Turhal fabrikaları için 11 Nisan; Afyon, Alpullu, Burdur, Elbistan ve Muş fabrikaları için 18 Nisan teklif son tarihi olarak belirlendi.

Fabrikaların geçici teminat tutarları da şu şekilde: Erzincan, Erzurum, Kastamonu, Alpullu, Elbistan ve Muş fabrikaları 3 milyon lira; Bor, Kırşehir, Yozgat ve Burdur fabrikaları 4 milyon lira, Çorum, Iğın, Turhal ve Afyon fabrikaları 5 milyon lira.

İŞÇİLER TEPKİLİ

Özelleştirme kararının ardından söz konusu işletmelerde çalışan işçilerden tepki yükselmeye başladı. Yozgat'taki fabrikada çalışan ve Şeker-İş üyesi işçilerin bir bölümü, AKP Sorgun İlçe Başkanlığı'nda tepkilerini dile getirirken Tokat'ta ise özelleştirmeye karşı imza kampanyası başlatıldı. Turhal ilçesindeki fabrikada örgütlü bulunan Şeker-İş Turhal Şubesi, tüm Tokat'ta bir haftalık imza kampanyasını yürüteceklerini belirtti.

KHK İLE ŞEKER KURUMU'NUN KAPATILMASINA CARGILL DESTEĞİ

2018 başında OHAL kapsamında çıkarılan 696 sayılı KHK ile Şeker Kurumu

kapatılarak Gıda, Tarım ve Hayvancılık Bakanlığı'na devredildikten sonra nişasta bazlı şeker üretimi yapan Cargill'in Yönetim Kurulu Başkanı Dr. Ediz Aksoy, kararı olumlu bulduklarını açıklamış ve kararın arkasında olduklarını gözler önüne sermişti.

Öte yandan Şeker-İş Sendikası Genel Başkanı İsa Gök, kurumun 17 aydır görevini yapamadığına, pancar bazlı şeker üretiminde 2017 yılında önceki yıla kıyasla üretimde büyük düşüş olduğuna değinerek "Bu aşamada pancar şekerine karşı başka şekerler ikame ediliyor. Bu durum pancar ekim alanlarının azalmasına neden oluyor. Bahsettiğim dönemde 250 bin ton üzerinde şeker ithal edilmiş. Böylelikle piyasayı, milli üretim sektörümüzü öldürüyorlar" diye yorumlamıştı.

Kıdem tazminatının gaspı patronların hâlâ gündeminde

Sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP iktidarının hedef aldığı kıdem tazminatının gaspı, patronların gündemindeki yerini koruyor.

"İşçilerin büyük çoğunluğu kıdem tazminatı alamıyor" aldatmacasıyla gündeme getirildikten sonra işçi sınıfından yükselen tepkilerle ertelenen saldırı patronların "fon" ihtiyacı doğrultusunda hayata geçirilmek isteniyor.

Son olarak da İstanbul Sanayi Odası (İSO) Yönetim Kurulu Başkanı Erdal Bahçıvan, "işçiler ve patronlar için fırsat" yalanıyla kıdem tazminatının gaspı saldırısını gündeme taşıdı. Tazminatlarını alamayan işçilerin uğradığı haksızlığa dair hiçbir adım atılmazken, patronlar kıdem tazminatı hakkını "fon" adı altında gasp etme amaçlarını bir kez daha gözler önüne serdi.

PATRONLAR "KIDEM TAZMİNATI BES'LEŞSİN" İSTİYOR

"Kıdem tazminatı fonu" düzenlemesini, "işçiler tazminat alamama riski altında" demagojisiyle dile getiren Erdal Bahçıvan, bunun "Türkiye için bir fırsat" olduğunu iddia etti. Zorunlu Bireysel Emeklilik Sistemi (BES) ile getirilen fon uygulamasını öven Bahçıvan şunları söyledi:

"Kıdem tazminatının şu andakinin riski o kadar büyük ki... Burada BES gibi her ay bir kesinti yapılabilir.

"Devletin de desteğiyle BES'te neredeyse 80 milyar liralık bir fon birikti. Buna yakın bir fonun kıdem tazminatından da doğması mümkün. Sermaye piyasaları için de muazzam bir havuz. Kıdem tazminatının BES'leşmesi, Türkiye için muhteşem bir fırsat."

3. havalimanında iş yetiştirme baskısı

3. havalimanı şantiyesindeki iş cinayetleriyle ilgili konuşan işçiler, iş yetiştirme baskılarının ölümlere yol açtığının altını çizerek, özellikle gece vardiyalarında iş güvenliği önlemlerinin ihmal edildiğine dikkat çekti.

Geçtiğimiz günlerde açıklama yaparak havalimanında 27 işçi öldüğünü iddia eden Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın sunduğu listede bulunmayan iş cinayetlerini de aktaran işçiler, iş cinayetlerinin örtbas edilmesiyle ilgili yaşadıklarını anlattı.

Cumhuriyet'ten Mehmet Kızmaz'a konuşan, inşaatta çalışan iş güvenliği uzmanları, birçok işçi ölümünün, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın ve İş Sağlığı ve Güvenliği Meclisi'nin (İSİG) kayıtlarında yer almadığını belirterek bir taşeron işçisinin de "24 Ocak 2016'da bizim usta kazada öldü. Listede yok" dediğini aktardı.

"İŞ YETİŞTİRME BASKISIYLA GECE DAHA FAZLA KAZA OLUYORDU"

Nisan 2016'da havalimanında işe başlayıp, dış hatlar terminal binasının kaba inşaatında bir yıl çalışan O.K. (33) adlı inşaat mühendisi, VMK İnşaat'a bağlı dört işçinin yüksekten düşerek öldüklerine tanık olduğunu belirtti. İnşaatta en çok ölümün hafriyat işçiliği sırasında yaşandığını, şantiyede ise yüksekten düşme sonucu ölümlerin meydana geldiğini söyleyen O.K. "Güvenlik de az olunca gece vardiyalarında daha fazla kaza yaşandığı haberi geliyordu. Amirler iş güvenliğini sıkı tutmaya çalışsalar da patron ve üst amirlerin işin yetiştirilmesi baskısı vardı. Bir keresinde öğle yemeğine giderken yol güzergâhımızda kaza sonucu bir işçi öldü. Ölen işçiye bizi hiçbir şekilde yaklaştırmadılar" dedi.

Ölümlerin nedeninin işçilere yeter-

li eğitim verilmemesi ve iş güvenliğinin sağlanmaması olduğunu vurgulayan O.K., şöyle devam etti: "Dünyadan izole edilmiş bir yer. Milletvekili bile içeri giremezdi. İçeri sadece hükümet çalışanları girebilir. Yetkililer, burada yaşananların duyulmaması için çok büyük çaba harcıyor."

Dev Yapı-İş Genel Başkanı Özgür Karabulut, inşaatta çalışan üye ve sendika yetkileriyle en son Kasım 2017'de yaptıkları iç rapor çalışmasına dikkat çekerek, "Orada 2013 yılından bu yana 375 işçi öldü. Bu sayı bugün 400'den fazla olabilir. Birçok işçinin ölümü değil dışarıya, orada çalışan diğer işçiler tarafından bile bilinmiyor" dedi. Hafriyat alanında yaşanan ölümlerin kayıtlara trafik kazası olarak geçtiğini belirten Karabulut, kazanın büyüklüğüne göre işçilerin Arnavutköy Devlet Hastanesi ya da Halkalı'daki hastanelere götürüldüklerini söyledi.

AKP ve patronlar, işsizlikte görüntüyü kurtarmak istiyor

2017 Kasım ayı TÜİK rakamlarına göre 'dar tanımlı' işsizlik oranı yüzde 10,3 seviyesinde seyrederken, DİSK-AR'ın yaptığı araştırmalarla oluşturduğu 'geniş tanımlı' işsizlik oranı yüzde 17,6 dolaylarında gözüküyor.

AKP iktidarının bir yıl önce patronlara teşvik amacıyla hayata geçirdiği "istihdam seferberliği"nin, TÜİK rakamlarına sözde "istihdam oranında artış" ve "işsizlik oranında düşüş" şeklinde yansıdığı iddia edilse de 'geniş tanımlı' işsizlik oranı, işsizlik sorununda AKP iktidarının amacının yalnızca görüntüyü kurtarmak olduğunu gözler önüne seriyor.

İŞSİZLİK OLDUĞUNDAN ÇOK DAHA DÜŞÜK GÖSTERİLİYOR

İşsizlikte görüntüyü kurtarma, birincisi dar tanımlı işsizlik oranıyla sağlanıyor. İş aramayan işsizler, mevsimlik ve yarı ya da eksik zamanlı çalışanlar işsiz kategorisinde sayılmıyor. İş gücüne katılmayanlar da TÜİK rakamlarına yansıtılmazken, rakamlarda iş gücüne katılım oranının yüzde 50 civarlarında olduğu düşünüldüğünde işsizlik oranının, TÜİK'in gösterdiğinden çok daha fazla olduğu ortada.

"YALANCI İSTİHDAM"

ikincisi, son dönemde, sözde "istihdam seferberliği" ile istihdamın arttığı aldatmacasının, "işler iyi gidiyor, işsizlik düşüyor" yönünde rakamlara yansımaları. Bu görüntünün arkasında yatan neden ise, sigortalı kursiyer ve stajyer sayılarında geçtiğimiz yıla kıyasla büyük artışlar. Ve bunun "istihdam artıyor" görüntüsüne yol açması. SGK verilerinde Kasım ayında geçtiğimiz yıla oranla sigortalı stajyer, çırak sayısının yüzde 261 arttığı görülüyor.

İktisatçı Mustafa Sönmez, "yalancı istihdam" dediği bu aldatmacayı, "işsizleri kursta gösterip istihdam artmış gibi yazdırıyorlar" diye yorumlarken, İŞ-KUR verilerinde 500 bin kişiye kurs verildiğine ve buna stajyerler de eklendiğinde, istihdamdaki artış sayısına yaklaşıldığına dikkat çekiyor.

AKP ÇAREYİ PATRONLARA TEŞVİK VE İŞ-KUR KURSLARINDA ARIYOR

AKP iktidarının görüntüyü kurtarmaya dönük uygulamalarının bir diğer bo-

yutunu da patronlara sunulan teşvikler oluşturuyor. Bu açıdan en dikkat çeken, sözde işsizler için ayrılan "işsizlik fonu"nun, AKP'nin kendi ihtiyaçları ve patronların çıkarları doğrultusunda kullanılması. 2017 yılında 117 milyar lirayı bulan fonda, işsizlik ödeneği yüzde 4'ün dahi altında seyrediyor.

Bununla birlikte, Mustafa Sönmez, fonun "yalancı istihdam" amacıyla patronlara sunulduğunun altını çizerek gündemdeki torba yasada yer alan düzenlemeye değindi. "700 bin kişiye istihdam" iddiasıyla sunulan düzenlemeye göre, işsizlik fonundan patronlara 3,5 milyar lira verileceğini belirten Sönmez, işçi istihdamında ilk ay vergi, prim ve ücreti patronların ödeyeceğini, 2. aydan itibaren işsizlik fonu tarafından işçi masraflarının karşılanacağını dile getirdi. Sönmez "İşsiz almış gibi göster, parayı kırış. AKP de 700 bin kişiye iş yaratmış görünsün, Fon erisin" dedi.

Sönmez ayrıca, fonda eğitim programlarına ayrılan ödeneğin işsizlik ödeneğinden fazla olduğuna dikkat çekerek "yalancı istihdam" için de işsizlik fonunun kullandığını vurguladı.

En uzun çalışma saatleri Türkiye'de

Dünya ölçeğinde işçi ve emekçilere esnek, güvencesiz, düşük ücrete ve uzun süreli çalışma dayatan emperyalist kapitalist dünya düzeni, buna karşın sefaletten başka bir şey vaat edemiyor.

İşçi sınıfının çok boyutlu saldırılarıyla karşı karşıya olduğu Türkiye, iş cinayetlerinde Avrupa birincisi ve dünya üçüncüsü iken, uzun çalışma süreleri açısından da Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü'ne (OECD) üye ülkeler arasında birinci.

Statista ve Mckinsey Global İnstitüt

verilerine göre, Türkiye'de haftalık 60 saatin üzerinde çalışmada işçiler yüzde 23,3 daha fazla çalışma oranı ile birinci sıraya oturdu. Türkiye'yi haftalık 60 saatin üzerinde çalışan Güney Koreli işçiler izledi. Yine 60 saatin üzerinde çalışarak yüzde 14,3'lük oranıyla Endonezyalı işçiler üçüncü sırada yer alırken, Hint işçiler yüzde 13,6 daha fazla çalışarak dördüncü sırada yer aldı.

Uzun çalışma saatlerine karşın üretimin emek yoğun olarak yapılması sonucu Türkiye verimliliğinin en düşük olduğu

ülkelerden biri oldu. ITS Medya ve Ajans Press'in gerçekleştirdiği medya incelemesine göre, Türkiye'de mesai saatleri de düzensiz.

Öte yandan uzun çalışma saatlerine karşın Türkiye OECD ülkeleri arasında çalışılan saat başına 28,1 milyar dolarla verimliliğinin en düşük olduğu 7. ülke oldu.

Verimliliğinin en yüksek olduğu ülke Norveç olurken, en düşük olduğu ülkeler Meksika, Şili ve Rusya olarak sıralandı.

Kamu emekçileri ihraçlara karşı direniyor

KHK'larla ihraç edilen kamu emekçilerinin İstanbul, Ankara ve Düzce'deki direnişleri sürüyor.

İSTANBUL'DA DİRENİŞ BİR YILI GERİDE BIRAKTI

KESK'li emekçiler 17 Şubat günü Bakırköy ve Kadıköy'de yaptıkları eylemlerde direnişlerin fotoğraflarından oluşan sergiler açtı ve etkinlikler gerçekleştirdi. Kadıköy'de birinci yıl vesilesiyle bir yürüyüş de gerçekleştirildi. 19 ve 21 Şubat'ta da oturma eylemleri sürdü.

DÜZCE'DE DİRENEN MİMAR ALEV ŞAHİN'E SALDIRI GİRİŞİMİ

Düzce'de KHK'yla atıldığı işine geri dönmek için direniş sürdüren Mimar Alev Şahin, son günlerde milliyetçi-şovenist kesimlerin hedefi oldu. "İstiklal Marşı'nda ayağı kalkmadığı" bahanesiyle hedef gösterilen ve polis tarafından gözaltına alınan Şahin, 19 Şubat günü de saldırı girişimiyle karşılaştı.

Şahin'in direniş alanına gelen İlhan Koç adlı bir şahıs, Şahin'i protesto ettiğini belirterek açıklama yaparken, çevrede toplananlardan bazıları da Şahin'in üzerine yürüdü ve standını tekmeleyerek dağıtmaya çalıştı.

ANKARA'DA POLİS SALDIRILARINA KARŞIN DİRENİŞLER SÜRÜYOR

9 Kasım 2016'da Nuriye Gülmen'in başlattığı Yüksel direnişinde iki kez gerçekleşen polis saldırıları ve gözaltılara karşın sürüyor. Tutuklu kamu emekçisi Nazife Onay ile HHB'li avukatların da serbest bırakılması talep ediliyor.

Ulus'ta da Defterdarlık Muhasebe Müdürlüğü önünde 49 haftadır "İşimizi geri istiyoruz" şiarıyla direnen emekçiler 21 Şubat günü de polis saldırısıyla karşılaştı. Cemal Yıldırım, Zeynep Yerli ve desteğe gelen Mahmut Konuk, valiliğin eylem yasağı gerekçeyle yine gözaltına alındı.

Yazaki'de işçilerin birliği kazanacak!

Yazaki Gemlik fabrikası işçilerin birbirine karşı güvensizliğinin had safhada olduğu, yoğun baskı ve sömürünün işçileri bezdirdiği bir fabrika. Genel bir sorun olarak birçok işyerinde işçiler birbirine güvensizdir ama Yazaki'de bu uç noktalardaydı.

Fakat, birtakım etmenler üst üste gelince bu güvensizlik ortamının yerini işçilerin ortak hareket etme iradesi gösterdiği, moral bulduğu, gücüne güvendiği bir başka atmosfere bıraktığını gördük geçtiğimiz haftalarda.

YAZAKI İŞÇİSİ BİRLİK OLDUĞUNDA NELER YAPABİLECEĞİNİ GÖRDÜ

Yazaki'de işçilere asgari ücret zammı yapılırken, bazı hakları da ellerinden alındı. Bu ciddi bir öfkeye neden oldu. İşçiler bireysel olarak bundan duydukları tepkiyi yansıttılar. Fakat Yazaki CEO'su Metin Türk ve ekibinin işten atılmasının ve yolsuzluktan dolayı tutuklanmasının ardından Yazaki'de bu bireysel tepkiler, ortak tepkilere dönüştü. Moral bulan işçiler hatları durdurdular. 3 gün boyunca işçiler zaman zaman hatları durdurarak zam sözü aldılar. Asgari ücret zammının üzerine yüzde 11, Temmuz ayında da yüzde 7 zam alınacağı yönetim tarafından açıklandı.

Bir kez birlikten gelen gücünün farkına varan Yazaki işçisine verilen zam sözü yeterli gelmedi. Bazı sosyal haklar ve sendika da Yazaki işçisinin talepleri arasında yer aldı.

Bunun için Yazaki yönetimiyle görüşmek üzere hatlardan temsilciler seçildi. Geçtiğimiz Çarşamba günü işçilerin seçtiği temsilciler ile Yazaki yönetimi arasında bir görüşme olacaktı. Fakat Yazaki yönetimi bu görüşmeden önce Salı ve Çarşamba günlerinde büyük bir işçi kıyımına başvurdu. Aralarında seçilen temsilcilerin de olduğu, bu süreçte öne çıkan birçok işçi işten atıldı.

Bütün bunlar 1 haftadan az bir sürede yaşandı.

Yazaki işçisi çok kısa bir sürede birlikte davranarak neler yapabileceğini ve üretimden gelen gücünü görerek büyük bir moral kazanmıştı. Çarşamba günü yapılacak görüşmeye de bu moral havasıyla hazırlandı, talepleri kabul edilmezse gerekirse üretimi durdurmaya hazırlanıyordu.

Özetle, Yazaki yönetiminin fabrikayı yönetebilmesi için bu işçi kıyımı zorunlu hale gelmişti. Çünkü talepleri için birlik olmuş ve her an üretimi durdurabilecek

işçiler ile uzun vadeli bir çalışma ortamı Yazaki patronları için düşünülemezdi.

BU NOKTAYA NASIL GELİNDİ

Yazaki'de yaz döneminde tacize, baskıya, sömürüye karşı başlatılan direniş ve ardından Yazaki'ye yönelik gerçekleştirilen sürekli müdahale, sorunları dile getirme ve mücadele etme çağrısı son haftadaki gelişmelerin yaşanmasında önemli bir etkene sahip.

Bu süreç boyunca yaşanan sorunlar karşısında işçilerin taleplerini belirlemesi, bunun etrafında birleşmesi, demokratik yollarla temsilcilerini seçmesi, bu temsilciler aracılığı ile hakları için yönetim ile görüşmeler yapması çok kere dile getirildi. Bu çağrıların Yazaki işçisinin zihninde yer ettiği çok açık. Bu süreçte taleplerin belirlenmesi, temsilcilerin seçilmesi ve üretim durdurma hazırlığı yapılması üç temel başlıktı. Ve yazaki işçileri bunu hızla hayata geçirdiler. Direnişle beraber MİB'in Yazaki'de bir taraf olması bu sürecin yaşanmasının en önemli faktörleri.

YAZAKI İŞÇİSİ ÖRGÜTLÜ DEĞİLDİ

Sayıdığımız etmenlerin üst üste gelmesiyle Yazaki işçisi hızla harekete geçebildi. Fakat Yazaki işçisi örgütlü değildi ve bunun handikaplarını yaşadı. Kısa süre içinde hızla örgütlenmeye çalıştı ama yeterli olmadı. Temsilcilerin bile birbirleriyle iletişimi sınırlıydı. Tabi bunun anlaşılır yanları var. Bir hareketin sonucunda örgütlenme girişimleri başlamıştı ve bu çok sınırlı bir zamana tekabül etti. Yazaki işçileri daha önce sınırlı bile olsa örgüt-

lülüklerini sağlayabilmiş olsaydı, işçi kıyımına daha hazırlıklı olur, daha organize hareket edebilirdi.

PATRON SENDİKASI TÜRK METAL DEVREDE

Yazaki'de Metin Türk'ün işten atılmasının ilk anından itibaren formenler ve uzmanlar Türk Metal'i devreye sokmaya çalıştı. Fabrika yönetiminin sendika istemediğini açıklamasının ardından geri çekildiler. Fakat o noktaya gelene kadar Türk Metal propagandası yapıldı. Fakat bu desteğe rağmen Türk Metal hep kaçak dövuştü. Şube bazında Yazaki'ye dair tek bir açıklama bile yapmadılar. Bazı üyeler üzerinden Yazaki işçilerinin takip ettiği sosyal medya hesaplarında propagandalarını yaptılar. Yazaki yönetiminin sendika istemiyoruz açıklamasının da izledikleri bu yolda büyük bir payı var.

Türk Metal işçiyi kandırıp başka türlü bir yola girmelerine engel olarak Yazaki patronuna hizmet etti. Bugüne kadar TOMİS'in yarattığı etkiyi kırma, karalama yoluna gitti.

İşçi kıyımı yaşandığında ise polisle anlaşmalı olarak göstermelik bir eylem yapmakla yetindiler. Sendikacılığın ne olduğu konusunda pek de fikri olmayan işçi kitlesi karşısında şov yaptılar.

Türkiye'nin en güçlü sendikası olduğunu iddia eden bir sendika ne yapardı? Öncelikle büyük işçi kıyımının olduğu Çarşamba sabahı, atılan işçiler daha fabrikadan çıkmadan eylemi sonlandırıp gitmezdi! OHAL bahane edilerek eylemin, eylemlerin, direnişin yapılamayacağını söylemez, bir işçi sendikasının yapaca-

ğı gibi işçiyi cesaretlendirir, gerekirse en önde yöneticilerin durdurduğu bir direniş gerçekleştirirdi. Zira, Yazaki'de OHAL'e rağmen 40 günü aşan bir direniş yapılmıştı. Bugün işçiler ve aileleriyle yapılacak olan bir direniş başta Gemlik'in direnişi olurdu. Ülke çapında ses bulurdu.

Dahası, örgütlü olduğu Mudanya Yazaki ve Gemlik Yazaki'ye çalışan Leoni Kablo işçilerini seferber edebilirdi. Mudanya dursa, malzeme tedarikçisi Leoni dursa ne olurdu? Gemlik Yazaki de durur, bununla beraber dayanışma ile işçiler cesaret kazanırdı.

DEVLET İŞÇİDEN DEĞİL YAZAKI PATRONLARINDAN YANA

İŞ-KUR destekleri teşviklerle Yazaki'de kullan-at işçilik devlet ve sermayenin el birliği ile sistematik bir hale getirildi. Bu süreçte de direniş önlemek için işçi kıyımına başvuran Yazaki yönetimi, yine çareyi devlette buldu.

Yazaki yönetiminin işçinin birliğinden duyduğu korku öyle büyümüş ki, bu süreçte İşçileri Bakanlığı'ndan destek istedi.

İşçi kıyımının olduğu Çarşamba günü gündüz vardiyasında işçiler turnikelerden geçmek için kart basmak istediklerinde bazı işçilerin kartları okunmadı. Bu sırada bekleyen sivil polisler bu işçileri içeriye, bir bekleme odasına aldılar. Bunlar çıkışları verilen işçilerdi. Uzun süre yaşanan bekleme süresinde ne tuvalete gitmelerine ne de su, sigara içmelerine izin verildi. Tuvalete ve su içmeye polis eşliğinde giden işçiler, beyaz yakanın tuvaletini ve su sebilini kullandılar. İşçiler tuvaletten çıkana kadar kapılarda beklenildi. Sigara içmek için bile dışarı çıkmalarına izin verilmedi.

Yazaki yönetimi fabrikayı tam anlamıyla hapishaneye çevirdi. Hakkını arayan işçileri de suçlu yerine koydu.

YAZAKI'DE MÜCADELE BİTMEDİ

Yazaki işçileri maalesef kendi gücüne tam anlamıyla güvenmedi. Oysa bugüne kadar olanlar onun eyleminin ürünüydü. Ortak hareket etmesinin ve üretimden gelen gücünü kullanmasının sonucunda bunlar yaşandı.

Yazaki işçisi bunca örgütsüzlüğe ve kafa karışıklığına rağmen mücadele etti. Buradan dersler çıkararak mücadelesine devam edecek. Yazaki işçisi birliğini kurarak, yeni mücadelelere hazırlanacak...

M. DENİZ

Komünist Manifesto'nun 170. Yılı...

Dünyayı değiştirme eyle

Marxist dünya görüşünün temel ilkelerini içeren ve yayınlanmasından bu yana ezilen insanlığın elinde bir kurtuluş bayrağı olan Komünist Manifesto, bilimsel temellere sahip ilk devrimci parti programıdır. *"Filozoflar dünyayı yalnızca değişik biçimlerde yorumladılar, oysa aslolan onu değiştirmektir"* demişti Marx. Dolayısıyla Manifesto, kapitalist dünyayı toplumsal devrimler yoluyla değiştirmenin militan bir çağrısıdır.

Avrupa'da devrimlerin hemen arifesinde, 21 Şubat 1848'de yayınlanan ve bilimsel sosyalizmin tarihinde bir kilometre taşı olan bu belgenin yazarları henüz 30 yaşına basmamış genç insanlardı (Marx 29, Engels 27 yaşındaydı). Onların derin bilgisinin parlak bir özeti olan Manifesto'yla, Marx ve Engels öncesi sosyalizm, ütopyadan bilim alanına çıkarıldı. Aradan geçen 170 yıla rağmen, temel ilkeleri ve görüşlerinin yanı sıra, bir parti programı olarak yazıldığı günkü kadar canlı ve güncel olması da bu bilimsel temelden dolayıdır. Dolayısıyla *"Bu küçük kitapçığın ağırlığı pek çok cilde denktir. Bugüne dek uygar dünyada örgütlü ve mücadeleciler proletaryanın tümüne hayat ve hareket veren onun ruhudur."* (Lenin)

Manifesto, Komünistler Birliği'nin görevlendirdiği Marx ve Engels tarafından, Avrupa'da devrimci ayaklanmaların günlerinde, Komünistler Birliği'nin programı olarak kaleme alındı. Bu ölümsüz belge, *"Avrupa'da bir hayalet dolaşiyor, komünizm hayaleti. Eski Avrupa'nın bütün güçleri bu hayaleti defetmek üzere kutsal bir ittifak içine girdiler..."* sözleriyle başlamakta ve şu temel tarihsel ihtiyaca işaret etmektedir: *"Komünistlerin, açıkça, tüm dünyanın karşısında, görüşlerini amaçlarını, eğilimlerini yayınlamalarının ve bu komünizm hayaleti masalına partinin kendi Manifesto'su ile karşılık veremelerinin zamanı çoktan gelmiştir..."*

"Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayan" dünya proletaryasını, bugünün dünyasında daha da yaşamsal önemde bir ihtiyaç haline gelmiş bulunan *"koca bir dünyayı kazanma"*ya çağırarak bu bildirge, burjuvaziye karşı tarihsel bir savaş ilanı olmuştur.

Komünist Manifesto'nun, aradan geçen 170 yıla rağmen, bugün hâlâ canlılığını ve güncelliğini koruması, en temel

ilkelerinin ve düşüncelerinin sanki dün yazılmış gibi durması, yazarlarının genç yaşlarına rağmen ne denli uzak görüşlü deha sahibi kişiler olduklarının kanıtıdır. Fakat onlar, kendi teorik görüşlerini ve ilkelerini dehalarının soyut ürünü olarak değil, fakat tarihsel hareketin içinden ve mevcut toplumun bilimsel eleştirisi üzerinden oluşturdular. Bizzat kendileri sorunu Manifesto'da şöyle ortaya koydular: *"Komünistlerin vardıkları teorik sonuçlar, hiçbir şekilde, şu ya da bu sözde dünya reformcusu tarafından icat olunmuş ya da keşfedilmiş düşünce ya da ilkelere dayanmaz. Bunlar yalnızca varolan bir sınıf mücadelesinin, gözlerimizin önünde gerçekleşen bir tarihsel hareketin gerçek ilişkilerinin genel ifadeleridir."* Dolayısıyla Manifesto, yazarlarının dehalarına rağmen, olgunlaşan tarihi koşulların ve sınıflar mücadelesinin düşünsel birikiminin bir ürünü olarak doğdu.

Komünist Manifesto'nun geliştirilmesi ve gözden geçirilmesi gereken bazı yönlerinin zamanla ortaya çıkmasından doğal bir şey olamaz. Ama bunlar teorik kusur ya da yetersizlikten ziyade, o günkü tarihi koşullarla bağlantılıydı. Bunu en iyi gören de yine yazarlarının kendileriydi. Nitekim, *"ilkelerin pratikteki uygulanışının"* her zaman ve her yerde dönemin somut tarihsel koşullarına bağlı olması gerektiğini vurgulayan Marx ve Engels, Manifesto'yu tarihsel gelişmeler ışığında bazı yönleriyle yeniden elden geçirdiler.

Manifesto'ya 1872'de Almanca baskı için yazdıkları ortak önsözde, Paris Komünü'nün tarihsel pratiğinin de sağladığı açıklıklar üzerinden şunları söylemektedirler: *"Modern sanayinin son 25 yıl içinde gösterdiği büyük gelişme ve işçi sınıfının bununla birlikte ilerleyen parti örgütlenmesi karşısında ilk kez Şubat devriminden ve daha önemlisi proletaryanın ilk kez iktidarı iki ay boyunca elinde tuttuğu Paris Komünü'nden edilen pratik deney karşısında bu program bazı ayrıntıları bakımından bugün eskimiş bulunuyor. Komün, özellikle bir şeyi, işçi sınıfının mevcut devlet mekanizmasını salt elinde tutmakla onu kendi amaçları için kullanamayacağını tanıtlamıştır."*

Devamında sosyalist yazının eleştirisinin o gün için yetersiz kaldığı ve siyasal durumun değişmesinin bir sonucu olarak

komünistlerin çeşitli muhalif partilerle olan ilişkilerine ilişkin sözlerin ilke olarak doğruluğunu koruduğu, fakat *"Tarihsel gelişim orada sayılan siyasal partilerin büyük bir kısmını yeryüzünde silip götürmüş"* olduğu için pratik yönüyle bunun da eskidiği söylenmektedir.

"Şurada burada bazı ayrıntılar daha iyi hale getirilebilir", ama *"Manifesto, üstünde artık hiçbir değişiklik yapma hakkımız olmayan tarihsel bir belge haline gelmiştir"* diyen Marx-Engels, ardından şu temel gerçeği vurgulamaktadırlar: *"Son 25 yıl içinde durum ne denli değişmiş olursa olsun Manifesto'da geliştirilmiş bulunan genel ilkeler, ana çizgileriyle bugün de her zamanki gibi doğrudur."*

Dolayısıyla, son 170 yıl içinde koşullar ne denli değişmiş olursa olsun, "tarihsel bir belge haline gelmiş" bulunan bu eşsiz yapıt, sağlam bilimsel temeliyle, yazıldığı günden bugüne şaşılacak bir sağlamlıkla ayakta durabilmekte ve hâlâ ezilen insanlığın elinde bir kurtuluş silahı olabilmektedir.

TEMEL BAZI KONULAR ÜZERİNDEN MANİFESTO'NUN GÜNCEL ÖNEMİ

Komünist Manifesto'nun, Marxist dünya görüşünün temel ilkelerini ve devrimci sınıf partisi programının klasik temellerini ortaya koyması bakımından tarihsel önemi ve değeri yeterli açıklıktadır. Ama Manifesto bugünün dünyasında (ve elbette Türkiye'sinde), güncel planda da yaşamsal öneme sahiptir. Dolayısıyla sorunun bu yanını öne çıkarmak daha yararlı olacaktır.

Sınıf dışı sosyalizm ve sınıf dışı siyaset yapma tarzı, dolayısıyla sınıfa yabancılaşarak sınıftan kaçmak, sınıfın tarihsel ve güncel misyonuna inanmamak, bunun sonucu olarak toplumda oynayacağı devrimci role güvenmemek, ara sınıflar karşısındaki tutum, devrimci sınıf partisinin sınıfın dışında inşa edilebileceği, sosyalizmin işçi sınıfına rağmen kurulabileceği biçiminde temelsiz inançlar taşımak, çeşitli kanatlarıyla Türkiye sorununu karakteristik özelliği haline gelmiş bulunmaktadır. Bunların yanı sıra, sınıfsal içeriğinden koparılmış haliyle hak, hukuk, adalet ve eşitlik sorunu, kadın sorunu, ulusal sorun, çevre sorunu, enternasyonalizm sorunu vb. konularda da Türkiye solu bü-

yük bir savrulma yaşamakta, sosyalizmin bilimsel devrimci temelinden kopmuş bulunmaktadır. Oysa Manifesto tüm bu konularda da komünistlerin elinde güçlü bir silah olması gereken derinlikli görüşlere sahiptir. İşte bütün bu nedenlerden dolayı ve bu sorunlara, doğru yaklaşım bunlardan doğru devrimci sonuçlar çıkarmayı başarmak bakımından da Manifesto'nun güncel canlılığı komünistler için büyük önem taşımaktadır.

Manifesto, *"Şimdiye kadarki tüm toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir"* cümlesi ile başlıyor (Engels daha sonra "daha doğrusu, yazılı tarih" kaydını düşmüştür). Bu bölümde, burjuvazinin yükselişi ve tarihte oynadığı devrimci rol özetlenmekte, kapitalizmin onulmaz çelişkileri sergilenmekte ve onu tarihe gömecek olan proletaryanın doğuş ve şekillenme süreci ele alınmaktadır.

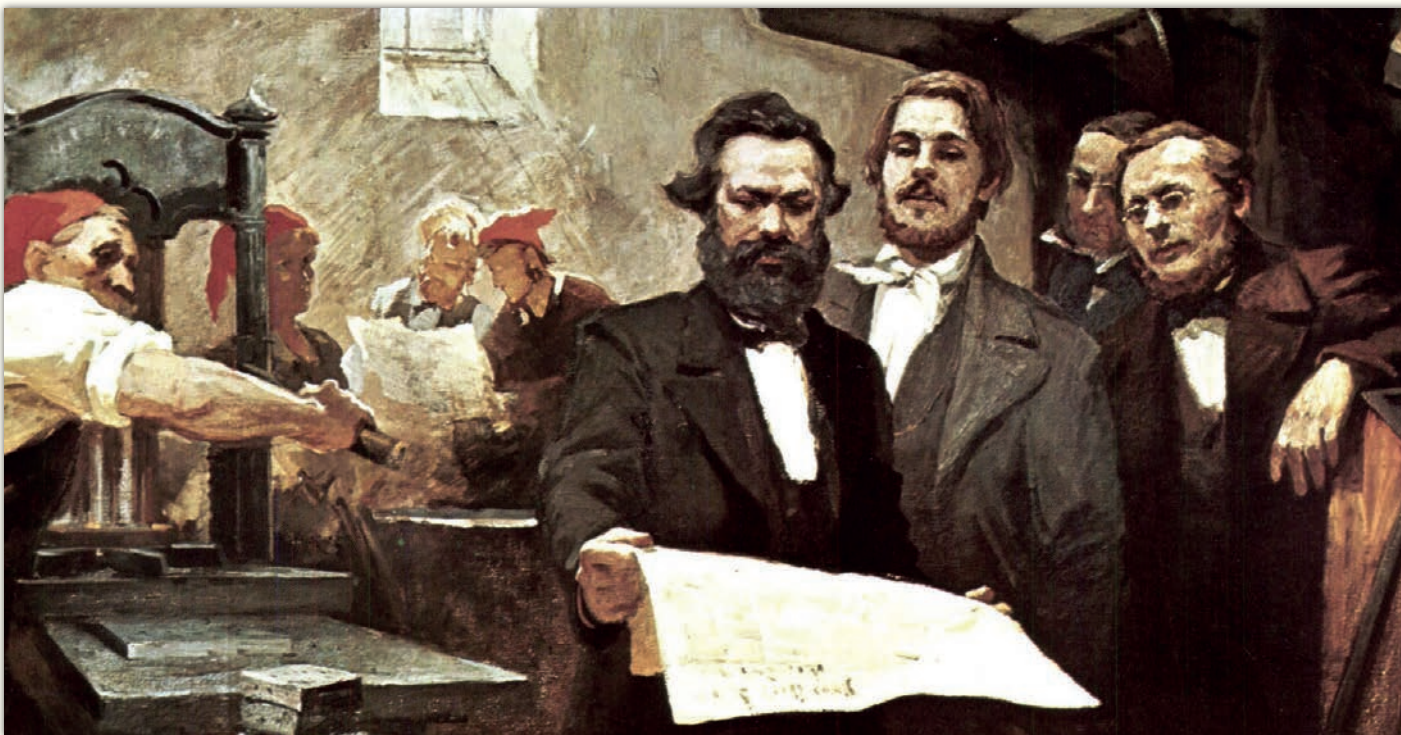
Kapitalizm ve kapitalizmi yıkıma götürecektir maddi koşulların oluşumu ve burjuvazinin yükselişi karşısında proletaryanın gelişimi, şu özlü sözlerle ortaya konulmaktadır: *"Burjuvazinin feodalizmi yıkmak için kullandığı silahlar şimdi kendisine çevriliyor. Ama burjuvazi yalnızca kendisine ölüm getiren silahları üretmekle kalmadı; bu silahları kullanacak olan insanları da yarattı -modern işçiler, yani proleterleri."*

Proletaryanın kurtuluşu ile insanlığın kurtuluşu arasındaki kopmaz ilişki de, Manifesto'nun temel fikirleri arasındadır. Kendinden önceki sömürülen ya da iktidara talip olan sınıflardan farklı olarak işçi sınıfı, kendi çıkarlarını tüm insanlığın çıkarları olarak evrenselleştirme niteliğine ve yeteneğine sahip tek sınıftır. İşçi sınıfının kendi kurtuluşu davası ile insanlığın genel kurtuluşu sorunu arasında kopmaz bir bağ vardır. Manifesto bu düşüncenin daha özgün bir biçimini, proleter hareketin toplumun ezici çoğunluğunun çıkarının da tarihsel temsilcisi olduğu gerçeğini vurgulayarak dile getirir: *"Bugüne kadarki tüm hareketler ya azınlıkların hareketleri, ya da azınlıkların çıkarına olan hareketlerdir. Proleter hareket, ezici çoğunluğun, yine ezici çoğunluğun çıkarına olan bağımsız hareketidir. Şimdiki toplumun en alt katmanı olan proletaryanın tüm üstyapısı havaya uçurulmadan*

Emminin bilimsel programı

A. Engin Yılmaz

doğrulamaz, ayağa kalkamaz.”

İşçi sınıfı, üretimin toplumsallığı ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişkiyi sermaye sınıfını yıkararak, yani toplumsal devrimi zafere ulaştırarak çözecek, böylece kendisiyle birlikte tüm öteki emekçi tabakaların kurtuluşunu da sağlamış olacaktır.

Kapitalist gelişmenin en ileri ve tek devrimci ürünü olarak işçi sınıfı ile öteki sınıf ve katmanlar arasındaki temel farklılık, Manifesto'nun ele aldığı temel önemde konulardan biridir. Kapitalist gelişme işçi sınıfının saflarını sürekli kalabalıklaştırırken geleneksel sınıflarda çözülmeye yol açtığını dile getiren Manifesto, böylece çözülen bu sınıfların tarihsel olarak tutucu konumlarının maddi temellerini ortaya koymaktadır. Bundan çıkarılan özlü bilimsel sonuç şudur: *“Bugün burjuvazinin karşısında duran tüm sınıflar içinde yalnızca proletarya gerçekten devrimci bir sınıftır. Diğer sınıflar büyük sanayiyle birlikte bozulur ve yok olur; proletarya ise büyük sanayinin en özel ürünüdür.”*

Bu temel önemde düşünce, bir yandan sosyalizmin maddi-toplumsal temelini, bir başka ifadeyle proleter sınıf özü ve eksenini açıklığa kavuştururken, öte yandan geleneksel ara sınıfların tutumlarına ve istemlerine yaklaşım konusunda bilimsel bir bakış açısı sunmaktadır. Her

iki bakımdan da büyük önemini ve güncelliğini olduğu gibi korumaktadır.

Komünist Manifesto, işçi sınıfı hareketinin tarihsel olarak belli gelişme aşamalarından geçerek ilerlediğini söyler. Bu düşüncenin özümsemesi, günümüzde işçi sınıfı hareketinin gelişme sorunlarının kavranması bakımından özel bir önem taşımaktadır. İşçi sınıfı belirli gelişme aşamalarından geçerek politik bir sınıf ve giderek de iktidarı alma iddiasıyla ortaya çıkan bağımsız devrimci bir sınıf haline gelir. Bu tarihsel süreç, onun sınıf bilincine sahip öncü devrimci kesiminin, Manifesto'nun ifadesiyle “komünistler”in, sınıfı her yolla mücadeleye çekmek ve bu mücadele içinde sürekli biçimde eğitip örgütlemek çabalarından ayrı düşünülemez.

İşçi sınıfı hareketinin ulusal çerçevesi ile enternasyonal içeriği, Manifesto'nun bir başka temel fikridir. Manifesto'nun yazıldığı dönemlere kadarki sınıf mücadelelerinin henüz sınırlı ve yalnızca ulusal çerçevede seyretmesine rağmen Manifesto, bu mücadelenin biçim olarak ulusal çerçevede gelişeceğini, dolayısıyla siyasal iktidarın da bu çerçevede alınacağını söyler. Ama bu mücadelenin içerik olarak enternasyonal bir karakter taşıdığını da önemle vurgular ve böylece proleter enternasyonalizmin temellerine işaret eder.

“Bir bireyin bir diğeri tarafından sömürülmesine son verildiği ölçüde, bir ulusun diğeri tarafından sömürülmesi de son bulmuş olacaktır.” Bu formülasyonu Komünist Manifesto, ulusal sorunun toplumsal temelleri kadar tarihsel çözümünü de en özlü, en veciz bir biçimde ortaya koymaktadır. Burada ulusal baskı ve sömürünün toplumsal temelini sınıfsal baskı ve sömürü olduğu fikri en net bir biçimde formüle edilmiştir. *“Ulus içindeki sınıfların karşıtlığıyla birlikte ulusların birbirine karşı düşmanlığı da sona erecektir.”* Bu, sınıfsal baskı ve sömürü ortadan kaldırılmadıkça ulusal baskı ve sömürünün ortadan kaldırılamayacağı temel düşüncesinin bir başka biçimde dile getirilişidir. Manifesto'nun yayınlanışından bu yana geçen 170 yıl, bu düşünceyi yeterli açıklıkta doğrulayıp kanıtlamıştır; kapitalist dünyanın iç karartıcı gerçekleri üzerinden olduğu kadar, başarılı toplumsal devrimlerin olumlu pratikleri üzerinden de...

Manifesto'nun *“Proleterler ve Komünistler”* başlıklı ara bölümü, şu temel önemde düşünceyi dile getirir: *“Komünistler kendilerini diğer proletarya partilerinden yalnızca şu noktalarda ayırır. 1. Proleterlerin farklı ulusal mücadeleleri içinde tüm proletaryanın ortak, ulusallıktan bağımsız çıkarlarını öne çıkarır ve bunlara geçerlilik kazandırır. 2. Prole-*

tarya ile burjuvazi arasındaki mücadelenin geçtiği farklı gelişme aşamalarında, her zaman hareketin bütününün çıkarlarını temsil ederler. (...) Komünistler işçi sınıfının dolaysız olarak önünde duran amaç ve çıkarlarına ulaşması için mücadele eder, ama aynı zamanda bugünkü hareket içinde hareketin geleceğini temsil ederler.”

Burada dile getirilen, daha sonra Lenin'le birlikte en tam ifadesini bulacak olan öncü devrimci sınıf partisi düşüncesidir. Bu düşünceyi, üstelik devrimci teoriye büyük açıklıklar sağlayan 1848 Devrimlerinin de öncesinde, bu açıklıkta ortaya koymak, Komünist Manifesto'nun teorik gücüne ve değerine, neden hâlâ devrimci canlılığını ve tüm güncelliğini koruduğuna çarpıcı bir göstergedir.

“Burjuvazinin çöküşü ve proletaryanın zaferi aynı derecede kaçınılmazdır.” Feodal toplumun yıkıntıları içinde tarihsel bir zorunluluk olarak doğan kapitalizm, kaçınılmaz bir zorunluluk olarak yerini yeni bir toplumsal düzen olan sosyalizme bırakacaktır. Elbette bu kendiliğinden olmayacaktır. Proletarya devrimi gerçekleşmeksizin kapitalizmin kendi evrimi sonucu yok olmayacağı, yerini kendiliğinden sosyalizme bırakmayacağı temel bir Marxist düşüncedir. Proletarya devrimine önderlik edecek ve sosyalist toplumu kuracak yegane sınıf ise işçi sınıfıdır. Kapitalist toplumda bu tarihsel misyonu gerçekleştirebilecek başka herhangi bir toplumsal güç ya da sınıf yoktur.

Sonuç olarak, bugünün dünyası “iş buldukları sürece yaşayan ve emekleri sermayeyi arttırdığı sürece iş bulan emekçiler sınıfı” ve bu emekçiler sınıfının emek gücünü ücret karşılığında satın alan burjuvazi olarak iki düşman kampa bölünmüştür. Bu durum değişmediği, demek oluyor ki kapitalizm aşılmadığı sürece, Lenin'in sözleriyle Komünist Manifesto, “Duru ve parlak bir deha ile yeni bir dünya anlayışını, toplumsal yaşamı da kucaklayan tutarlı bir materyalizmi, en geniş ve en derin gelişim öğretisi olarak diyalektiği, sınıf savaşımının kuramını ve proletaryanın -yeni, komünist toplumun yaratıcısının- dünya tarihindeki devrimci rolünü” açıklamaya ve ezilen insanlığın elinde bir kurtuluş bayrağı olarak dalgalanmaya devam edecektir.

Efrîn denklemi üzerinden Suriye’de gelişmeler

Sermaye iktidarının Efrîn saldırısı üzerinden bir ayı aşkın bir zaman geçmiş bulunuyor. Dümeninde AKP ve şefi Erdoğan’ın bulunduğu işbirlikçi sermaye devleti, Efrîn saldırısıyla bir yandan Kürt halkının kazanımlarını tasfiye etmeyi, diğer yandan içeride ve dışarıda karşı karşıya bulunduğu açmazlardan kurtulmayı, yanı sıra dışına düştüğü bölge denklemi kendine yer açmayı hedefliyor. Bu saldırganlığa faşist bir kudurganlık ve sovenizm eşlik ediyor.

“Terörizme karşı mücadele ve ulusal güvenliği koruma” demagojisi ve emperyalist güç odaklarının icazetiyle başlattığı işgalci savaşın başarısına saatler biçenler, bir ayı aşkın süreye rağmen acz içindeler. Bir ayı geride bırakan savaşta hava gücü de kullanıldığı halde, sadece birkaç kilometre ilerleyebildikleri iddia ediliyor.

EFRİN’DE İŞLER KARIŞIYOR

Suriye ile YPG arasındaki müzakerelerin Efrîn saldırısının çok öncesinde başladığı, Suriyeli askeri yetkililerin YPG’yi saldırı konusunda uyararak çözüm önerilerinde bulunduğu, Rusya’nın YPG’ye rejim güçleriyle anlaşmasını önerdiği ama YPG’nin bunu kabul etmediği kamuoyuna yansımıştı. Saldırının başlamasının ardından YPG, Rusya’ya sorumlu tutmuş ve “Türkiye’nin suç ortağı” olduğunu ileri sürmüştü. Efrîn’e saldırı üzerine ise YPG Suriye rejimine, “Egemenlik yükümlülüklerini yerine getirmek ve sınırını korumak için Efrîn’e asker yerleştirme” çağrısı yapmış, ancak bu çağrıya haftalarca yanıt alamamıştı.

İlerleyen süreçte, Suriye yönetiminin müzakerelerde, Efrîn’deki tüm idari binaların (polis, belediyeler, hastaneler ve okullar vb.) hükümet kontrolüne devredilmesi, askeri tesislerin Suriye ordusuna devri, ağır silahların Suriye güçlerine teslim edilmesi, sivillerin hafif silah taşımalarının yasaklanması, askerlik yapması gerekenlerin askere alınması şartlarını ileri sürdüğü açıklandı. YPG tarafından kabul edilmeyen son maddelerin nasıl bir sonuca bağlandığı bilinmese de, rejim güçlerinin Efrîn’e müdahalesi başlamış bulunuyor.

YPG Efrîn Sözcüsü Brusk Haseke, “Suriye ordusunun Efrîn’e girdiği iddiaları doğrudur. Suriye ordusuna bağlı askeri güç, YPG’nin yanında Türk askeri ve ÖSO’ya karşı savaşmak için bugün Efrîn’e geldi. Efrîn halkına yardım etmek ve savunmak için girdiler. Ne kadar askerin girdiği konusunda rakam veremeyiz. Bu

Emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin aralarındaki çatışmalardan yarar ummak, bir kez daha Kürt halkına yeni acılar ve yıkımlar yaşatacaktır. Güney Kürdistan’daki referandum ve Türk sermaye devletinin Efrîn saldırısı üzerinden emperyalistlerin Kürtler karşısında sergilediği tutum, bu gerçeğin güncel örnekleridir.

askeri meseledir” açıklamasında bulundu. Efrîn’e konuşlanacak güçlerin “Suriye ordusuna bağlı Halk Birlikleri” olduğunu da ekledi.

Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu, Suriye ordusunun Efrîn’e girmesi durumunda kendilerini kimsenin durduramayacağını açıklamış, “Rejim buraya PKK ve YPG’yi temizlemek için girerse, sorun yok. Rejim buraya PKK ve YPG’yi korumak için girerse bizi kimse durduramaz. Bu Afrin için de geçerli, Fırat’ın doğusu için de geçerli, Menbiç için de geçerli” demişti. Ancak, Türk gericiliğinin, Efrîn’deki son gelişmeler karşısında ABD’ye daha fazla uşaklık yapması kaçınılmaz görünüyor.

Efrîn’de işgal hareketi sürerken, Menbiç tartışmaları üzerinden ABD ve Türkiye arasında “sert karşılık veririz”, “bunlar hiç Osmanlı tokadı yememişler” gibi restleşmeler yaşanmıştı. Tırmanan gerilim üzerine Çavuşoğlu, ABD-Türkiye ilişkilerinin ya tamamen bozulacağı ya da düzleme yoluna gireceğini, ilişkinin çok kritik bir noktaya geldiğini açıklamıştı. Çok kısa bir süre sonra ABD Dışişleri Bakanı Tillerson Türkiye’ye geldi. Erdoğan ve Çavuşoğlu ile yapılan görüşmenin ardından ortak bir bildiri yayınlandı. Bildiride, “Türkiye ve ABD’nin müttefik ve stratejik ortak olarak güvenliklerine ve savunmalarına karşılıklı ve tartışmasız bağlılıkları” dile getirildi. “Osmanlı tokadı”nın da, “sert karşılık veririz” laflarının

da izi yoktu bildiride. İlişkilerde anında “normalleşme”ye geçildi. Böylece “Osmanlı tokadı”nın içe dönük bir palavra olduğu anlaşıldı.

Bu gelişmelerin bölgede yeni sorunların önünü açacağı açıktır.

ACILAR, YIKIMLAR VE SAVAŞLAR COĞRAFYASI

Ortadoğu, başta ABD olmak üzere emperyalist müdahale ve savaşların sonucu olarak on yıllardır büyük acılar ve yıkımlar yaşamaktadır. Hegemonyası sarsılan ABD’nin özellikle 2003’teki Irak müdahalesiyle birlikte Ortadoğu bir kan deryasına dönmüştür. Irak, Yemen, Suriye, Libya ve Filistin’de yüz binlerce insan katledilmiş, milyonlarcası göçmen ve mülteci durumuna düşmüş, kentler yerle bir edilmiştir.

ABD ve eteklerine tutunan öteki emperyalistlerin 2003’teki Irak müdahalesinin, Ortadoğu’yu diktatörlüklerden arındırıp demokrasiyi egemen kılacağı, barışı sağlayacağı, halkların başına yağın bombalar eşliğinde iddia edilmişti. Şimdi Ortadoğu’nun her tarafı bir yangın yeri, her tarafı mezhepsel, dinsel ve ulusal boğazlaşmalar alanı, her tarafı emperyalist hegemonya savaşının sahnesi durumunda. Emperyalist güçlerin vekilleri aracılığıyla süren savaşlar dönemi de bitmiş bulunuyor. Artık doğrudan emperyalist-

ler sahnede yerlerini almış durumdadır.

Dolayısıyla bölgede daha tehlikeli bir sürecin önü açılıyor. Ortadoğu’da ABD ve Rusya gibi küresel devler, Türkiye, İran ve Suudi Arabistan gibi işbirlikçi bölgesel güçler, gerici çıkarları için tepişiyorlar. Ezilen mazlum halklar ve emekçiler ise bunun ağır bedelini ödüyorlar.

Kürt halkı da tüm kazanımlarına rağmen büyük acılar yaşamaktadır. Çünkü emperyalist hegemonya mücadelelerinin bedelini yüz yıldır ödemektedir. Bu halen de böyledir. Ortadoğu’da iki emperyalist güç arasındaki çatışmanın sertliği, Kürtler için bir imkandan ziyade bir güçlük alanıdır. Zira Kürtlerin kendi haklı davaları için, bu iki emperyalist güç arasındaki çelişkilerden yararlanması ya da ikisiyle de ilişki içine girerek sonuç elde etmesi olanaklı değildir. ABD’nin, Türk gericiliği ile Kürtlerin ulusal taleplerini bağdaştırması, bu yolla ikisini yedeğinde tutması da kolay değildir. Yaşanan süreç bunu yeterli açıklıkta ortaya koymuştur.

Emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin aralarındaki çatışmalardan yarar ummak, bir kez daha Kürt halkına yeni acılar ve yıkımlar yaşatacaktır. Güney Kürdistan’daki referandum ve Türk sermaye devletinin Efrîn saldırısı üzerinden emperyalistlerin Kürtler karşısında sergilediği tutum, bu gerçeğin güncel örnekleridir.

Kapitalist emperyalizmin Ortadoğu'daki görünümü:

Gerilim, savaş, işgal, yıkım!

E. Bahri

Suriye'nin bir İsrail F16 savaş uçağını düşürmesinin ardından bölgede gerilimi tırmandıran gelişmeler hızlandı. Bu arada ABD ile İsrail daha saldırgan söylem ve icraatlara yöneldi. İsrail hem Gazze'yi bombalıyor hem Suriye hava sahasını ihlal etme girişimlerini sürdürüyor, Rakka'da bulunan işgalci ABD askerleri de Suriye ordusuna destek veren güçlere saldırdı. İşgal hareketini sürdüren Türk devleti ise Efrîn'i kuşatmaktan söz etmeye başladı. Bu gelişmeler yaşanırken PYD ile anlaşan Beşar Esad yönetimine bağlı ağır silahlarla donanmış güçler Efrîn'e giriş yaparak AKP iktidarının açmazını daha da derinleştirdi.

Sahada çatışmalar devam ederken, diplomatik alanda gerilimi tırmandıran çıkışlarda da bir artış var. En sert tehditlerin Tel Aviv'le Ankara'dan yükselmesi dikkat çekiyor. Bu iki işgalci gücün etrafa tehditler savurması bir özgüvenin yansımasından çok, işgalci heveslerin yarattığı açmazlarının derinleşmesinden kaynaklanıyor. Elbette her iki rejim de işgalci/yayılmacı emellerini sürdürüyor. Bununla birlikte her ikisi de Suriye savaşında hezimete uğrayan tarafta yer alıyor. Tetikçileri kullanarak hedeflerine ulaşamayan işgalci güçler, kendileri savaşın içine girmek zorunda kaldılar. Hal böyleyken ve yayılmacılığın onlara kazanım sağlayacağına dair veri bulunmazken her ikisi için de bataklıkta saplanma riski günden güne artıyor.

***

Rojava konusunda Washington'daki efendileriyle gerilim yaşayan AKP iktidarı Suriye konusunda tutum değiştirmiş gibi görünse de yayılmacı emellerinde bir değişiklik söz konusu değil. Zira burjuvaziyi temsil eden iktidarların yayılmacılığı kişilerin eğiliminden çok, kapitalizmin yapısal ilişkilerinden kaynaklanıyor. Egemen olduğu ülkede emekçileri sömürmekle yetinmek istemeyen burjuvazi, diğer ülkeleri işgal ederek yağma düzenini sınır ötesine taşımak ister. Türk sermaye devletinin yapmaya çalıştığı da özünde bundan ibarettir.

Bu arada bilindiği üzere cihatçı teröre destek veren İsrail Filistin, Lübnan, Suriye eksenli direniş hareketlerinin tasfiye edilmesine umut bağlamıştı. Oysa sonuç tersi oldu. Siyonist işgale karşı direniş güçlenirken, İsrail ordusunun istediği yeri istediği zaman bombalayabildiği dönem de kapandı. Açmazı derinleşen siyonist rejim, İran üzerinden geliştirdiği tehdidin dozunu arttırarak batılı emperyalistlerin desteğini almaya çalışıyor. Bu

çağrılara ABD dışında itibar eden olmadığı gibi, Trump yönetiminin İsrail için savaşa girmeye hazır olduğunu gösteren somut bir veri de görünmüyor.

İçeride yolsuzluk ve rüşvet batağına saplanmış olan Netanyahu hükümetinin -tıpkı AKP gibi- ırkçılığı/şovenizmi körüklemesi tesadüf değil. Bu politika içeride işe yarasa bile, siyonist rejimin açmazlarını ortadan kaldıracak herhangi bir gelişmenin belirtisi görünmüyor. ABD ile Körfez şeyhlerinin desteğiyle savaş başlatma macerasına girişmesi ise İsrail için bir intihar eylemine dönüşebilir. Kuşkusuz ki olası bir savaşın tüm bölgeyi kapsamaması, hatta bir dünya savaşına dönüşmesi de ihtimal dahilindedir. Bundan dolayı İsrail saldırganlığı ABD ile Körfez şeyhleri dışında destekçi bulamıyor. "Direniş eksenini"nin güçlenmesini engelleme gücünden yoksun olan siyonist rejim saldırganlık ve savaş kışkırtıcılığını sürdürecektir.

***

Öte yandan Rakka'da Suriye güçlerine saldıran ABD, Fırat'ın doğusunu işgal altında tutma hesapları yapıyor. Ancak buna muvaffak olup olmayacağı belli değil. Ortadoğu'da güç kaybetmesine rağmen halen bölge halkları için en büyük tehdidi oluşturan ABD emperyalizmi, Suriye'ye karşı savaşın bitmesini engellemek için elinden geleni yapıyor. Rojava'ya binlerce asker konuşlarsa da bu bölgenin geleceği halen farklı olasılıklara açıktır.

Savaş bütçesinden Rojava'ya 550 milyon dolar ayırması, ABD'nin bu bölgeye verdiği öneme işaret ediyor. Türkiye gibi işbirlikçi bir devleti Rojava için rahatsız eden ABD, belli ki Fırat'ın doğusunu işgal altında tutmaya çok önem veriyor. Bu bölgenin zengin enerji kaynaklarını ele geçirmenin yanı sıra, Suriye ile Irak arası-

na bir kama sokma hedefine ulaşabilmek için de Rojava'ya işgal altında tutması gerekiyor. Amerikan işgaline karşı direnişten söz edilmeye başlandığı bir dönemde, hedefine ulaşsa da ABD'nin bu işgali uzun süreli kılması olası görünmüyor.

Bu bağlamda ABD'nin Kürt hareketiyle ilişkilerinin seyri de önemli bir faktördür. Efrîn'de ABD tarafından yüzüstü bırakılan PYD'nin Rusya-Suriye eksenine yaklaşması, Rojava'daki süreci de etkilemeye aday görünüyor. ABD'nin belli bir süre için Ankara'daki işbirlikçilerini teskin etmesinin Kürt hareketinin dikatinden kaçması mümkün değil. Halihazırda ABD'nin Rojava'daki varlığı PYD'ye dayansa da bu bölgede koşulların değişmeyeceğinin bir garantisi yok. Bu da ABD işgalinin kalıcılığını zorlaştıran etkenlerden biridir.

Rusya ile doğrudan bir savaşa girme kararı almadığı sürece ABD'nin Suriye topraklarında uzun süre kalmasının koşulları bulunmuyor. Buna rağmen Suriye'ye karşı savaşın bitmesini engelleyen ABD, Rojava'ya da bir çatışma ortamına sürükleyebilir.

***

Bölgesel çıkarları gereği Suriye'ye karşı savaşın bitirilmesi için çaba harcayan Rusya, tarafları uyarak çatışmaları derinleştirmekten kaçınmaya çağırıyor. Rusya Dışişleri Bakanı Sergey Lavrov'un ABD'yi Suriye'de ateşle oynamama konusunda uyarması, gerilimin artmakta olduğuna işaret ediyor. Kürt hareketini de ABD'nin provokatif saldırılarına alet olmaması için uyarıyan Lavrov, Türkiye'ye ise, Suriye yönetimiyle diyaloga geçme çağrısı yaptı.

Bütün taraflarla ilişki kuran Rusya'nın pragmatist politikasının Suriye'de kayda değer başarılar sağladığı görülüyor. Elbette henüz yolun sonuna gelinmiş değil.

Yani çatışmaların farklı bir boyuta sçırma riski ortadan kalkmış bulunmuyor.

***

Suriye'ye destek veren İran'ın hem İsrail saldırganlığına hem Efrîn işgal girişimine karşı net bir tutum sergilediği görülüyor. Türk ordusunun Suriye topraklarından çekilmesi yönünde çağrıda bulunan İran, İsrail'i de sert ifadelerle uyarıyor. İran'ın Kürt hareketleriyle kurduğu ilişkiler, AKP iktidarının "Kürt karşıtı cephe" oluşturma heveslerini kursağında bırakıyor.

Görünen o ki hem Güney Kürdistan'da hem Rojava'da Kürtlerle ilişki kuran İran, Kürt hareketleriyle çatışmaktan çok belli çıkarlar etrafında uzlaşmaya çalışıyor. Bu politika hem Türkiye'yi hem İsrail'i rahatsız ediyor. Zira AKP iktidarı işbirlikçisi olmayan Kürt hareketlerine azgınca saldırdıkça, İsrail de Kürt hareketini kendi gericileri için kullanmaya çalışıyor. İran'ın politikası ise her iki devletin işini zorlaştırıyor.

***

Halen farklı cephelerde savaşan Esad yönetimi ile destekçileri, Suriye topraklarını cihatçı teröristlerden ve işgalcilerden kurtarmaya kararlı olduklarını ilan ediyorlar. Suriye topraklarını işgalden kurtarma söylemi, işgalci konumda olan ABD ile Türkiye'yi hedef alıyor. Suriye Dışişleri Bakan Yardımcısı Faysal el Mikdad'ın, hava sahalarını ihlal eden İsrail, ABD, Türkiye uçaklarının hedef alınacağını ilan etmesi, Esad yönetiminin bu üç devlet tarafından yapılacak olası saldırılara karşılık verebileceği mesajını veriyor. İsrail F16'sının düşürülmesi, mesajın temelden yoksun olmadığına işaret ediyor.

***

Görüldüğü üzere tablo hem karmaşık hem farklı olasılıklara açıktır. Suriye başta olmak üzere bölge halklarının faturasını ödediği bu vahim tablo kapitalist emperyalist sistemin ürünüdür. Kriz ve hegemonya çatışmaları üreten bu sistem halklara savaş, yıkım ve ölümden başka bir şey sunmuyor. Kapitalizm var olduğu sürece bu felaketlerin bitmesi de olası değil. Bundan dolayı bölgede işçi sınıfının, emekçilerin, ezilen halkların her tür işgale karşı çıkmaktan, kapitalizme, emperyalizme ve gericiliğe karşı birleşik direnişi yükseltmekten başka bir seçeneği bulunmuyor.

Kürt halkı Rojava'da sokaklara döküldü: “Efrîn'de de kazanacağız!”

Sermaye devletinin Rojava ve özel olarak Efrîn'e yönelik saldırganlığına karşı Kürt halkı Batı Kürdistan'da sokaklara döküldü. Özgürlük ve eşitlik istemlerine sahip çıkan on binlerce kişi, Efrîn'deki direnişi selamlayarak 15 Şubat 1999'da Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilmesinin yıldönümü dolayısıyla Öcalan'a uygulanan tecrit ve Rojava'ya dönük saldırıları protesto etti.

Rojava'nın Efrîn Cindirêsê'de, Kobanê'de ve Cızir bölgesinde Qamişlo'da yapılan eylemlerin yanı sıra Halep ve Menbic'de de eylemler yapıldı.

Qamişlo'nun batısındaki Hermê Şêxo alanında “Efrîn direniş ruhuyla İmralı sistemini yıkacağız” şiarıyla yapılan yürüyüş ve mitingde on binlerce kişi katıldı. Özgürlük ve kurtuluş mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşuyla başlayan mitingde, Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu Yönetim Konseyi Eşbaşkanı Foza Yûsif ve Kurucu Meclisi Eşbaşkanı Senherib Bersum konuşma yaptı. Konuşmalarda, Kürt halkını hedef alan saldırıların bugüne kadar halkın direnişleriyle boşa düşürüldüğü vurgulanarak bugün de Efrîn'e saldırılara karşı direnişin kazanacağı vurgulandı. Foza Yûsif, “Topraklarımızı terk etmeyeceğiz. Efrîn direnişi

terk etmeyeceğimizin kanıtıdır” ifadelerini kullanırken, Senherib Bersum ise “Serekaniye'de, Kobanê'de Türk devletine bağlı çetelere karşı kazandık, Efrîn'de de kazanacağız” dedi.

Sermaye devletinin işgal saldırısıyla hedef aldığı ve pek çok sivil katlettiği Efrîn'in Cindirêsê ilçesinde yürüyüş düzenlendi. TEV-DEM Eşbaşkanı Asya Abdullah, Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu Eşbaşkanı Hediye Yusif, PYD Eşbaşkanı Ayşe Heso'nun da katıldığı kitlesel yürüyüşün ardından Efrîn Meydanı'nda miting yapıldı. “15 Şubat'ın yıldönümünde halkımız Efrîn direnişi ile önderliğine sahip çıkıyor” vurgusu yapan Efrîn Özerk Yönetimi Eşbaşkanı Şex Osman, 15 Şubat'ı organize eden uluslararası güçlerin Efrîn'deki saldırganlığa göz yumduğunu dile getirdi. Konuşma işgale karşı direniş vurgusuyla noktalandı.

Kobanê'de de TEV-DEM'in çağrısıyla yapılan eylem için Kadın Özgürlük Meydanı'nda toplandı. Öcalan ve Efrîn direnişi vurgulu sloganların sıklıkla atıldığı eylemde, Şehit Agit Meydanı'na yürüyüş düzenlendi. Burada saygı duruşuyla başlayan etkinlikte, TEV-DEM adına Aldar Xelil ve Kongre Star adına konuşmalar yapıldı. 15 Şubat'ın bugün Efrîn'e yöne-

lik işgal saldırısıyla sürdüğünü söyleyen Xelil, “Bizler hiçbir saldırıya boyun eğmedik, Avestaların direniş ruhuyla direniyoruz” vurgusu yaptı. Kürt halkının bölgede sürekli saldırıların hedefi olduğuna dikkat çeken Xelil, Suriye'deki çıkmazın da bunun son örneği olduğunu ve bu saldırının uluslararası ittifakın sonucu olduğunu vurguladı. Xelil sözlerini Öcalan'a özgürlük vurgusuyla noktaladı.

Menbic'deki eylemde Sebah Berhat Kavşağı'nda toplanan kitle, buradan kent merkezine yürüyerek miting gerçekleştirdi. Menbic Askeri Meclisi, Menbic Gençlik Hareketi bayraklarının yanı sıra Öcalan posterlerinin taşındığı eylemde Efrîn saldırısını kınayan, direnişi selamlayan sloganlar atıldı. Mitingde yapılan konuşmalarda 15 Şubat kınanırken, Efrîn'e yönelik işgal saldırısına karşı direniş vurgusu yapıldı.

Halep'te de Şêxmeqsud Mahallesi'nde yürüyüş gerçekleştirilerek mahallenin dışındaki alanda miting yapıldı. Saygı duruşuyla başlayan mitingde, TEV-DEM, Halep Gençlik Birliği ve Kongre Star adına konuşmalar yapıldı. Efrîn'e yönelik işgal saldırısının ve Öcalan'a yönelik tecritin kınandığı mitingde, özgürlük mücadelesinin süreceği vurgulandı.

Almanya'da Efrîn'le dayanışma eylemlerine yasak

Türk sermaye devletinin Efrîn işgal saldırısına karşı kitlesel eylemlere sahne olan Almanya'da mitinglere yönelik “yasak” dayatmaları devreye sokuldu.

Önceki hafta Köln'de yapılmak istenen mitingün yasaklanmasının ardından geride bıraktığımız hafta da Duisburg'da yapılan eylemde polis eylemin yasak olduğunu öne sürmüştü.

15 Şubat'ta NAV-DEM'in Köln ve Leverkusen'de gerçekleştirmek istediği eylemler yasaklandı.

Köln polisinin salt söz konusu iki eylemi değil, NAV-DEM'in bundan sonra yapacağı eylemleri yasakladığı kaydedilirken, polisin yaptığı açıklamada “eylemlerde PKK'ye destek” bahanesiyle eylemleri yasakladığı ifa edildi.

YASAK KARARI DEVLETİN TALIMATI ÜZERİNE

NAV-DEM Eşbaşkanı Ayten Kaplan ise yasaklara boyun eğmeyeceklerini söylediği açıklamasında, bu kararın Binali Yıldırım'ın Almanya ziyareti öncesine denk geldiğine dikkat çekti. Ayrıca Kaplan, Köln polisinden, İçişleri Bakanlığı tarafından gelen yeni talimat doğrultusunda yasak kararının alındığını söylediğini aktardı. Kaplan, polisin “bundan sonra eylem başvuruları reddedilecek” dediğini belirtti.

BİELEFELD'DE PROTESTO

Yasak dayatmalarına karşı Efrîn'i işgal saldırısı 19 Şubat Pazartesi günü Bielefeld'de protesto edildi.

BİR-KAR'ın da bileşeni olduğu OWL Efrin Dayanışma Platformu'nun çağrısı ile gerçekleştirilen eylem, Türk faşistlerinin satışlarıyla karşılaştı. Bu sırada yaşanan tartışmada fiziksel şiddet gösteren bir faşist polis tarafından gözaltına alındı. Bu satışlara karşı kitle Almanca “Faşizme karşı omuz omuz!”, “Faşist Erdoğan!” sloganlarını attı.

Revolutionärer Jugendbund (Devrimci Gençlik Birliği) de eyleme katıldı. RJ adına yapılan konuşmada Türk ve Alman sermaye devletlerinin Efrîn'i işgal saldırısındaki kirli işbirliği teşhir edildi.

Wuppertal'de MLPD'nin on beş günde bir gerçekleştirdiği Montag Demo gösterisi de Wuppertal Enternasyonal Dayanışma Platformu'nun kararı ile sermaye devletinin Efrîn saldırısını protesto gösterisine çevrildi.

İsrail, Filistin doğalgazını Mısır'a satacak

İsrail doğalgaz şirketi Delek Drilling ve Noble Energy, Mısır ile 15 milyar dolarlık enerji anlaşması yaptı.

Anlaşmayla birlikte İsrail'in Filistinli-lerden çaldığı doğalgaz Mısır'a satılacak.

Anlaşmanın 10 yıllık olduğu ve Mı-

sır'a yılda 7 milyar metreküp doğalgaz gönderilmesinin ön görüldüğü ifade edildi.

Doğalgazın yarısının Tamar, yarısının da gelecek yıl faaliyete geçmesi planlanan Leviathan sahasından karşılanması-

nın hedeflendiği öğrenildi.

Mısır'a gaz sevkiyatı için şirketlerin, Gazze kıyısındaki Doğu Akdeniz doğalgaz boru hattı ile Ürdün'den geçen Pan-Arap hattı dahil çeşitli seçenekleri değerlendirildiği bildirildi.

Ekim Devrimi'nin 100. Yılında Kollontay'ı okurken... / V

Kadınların Özgürlüğü

Z. Kaya

Kollontay'ın kadın sorununa dair seçtiği makalesinin yer aldığı **Kadınların Özgürlüğü*** başlıklı kitap, Ekim Devrimi öncesinde Bolşeviklerin kadının kurtuluşu mücadelesine bakışlarını ve Ekim Devrimi'nin ardından kadının özgürleşmesi çerçevesinde atılan adımları incelemek açısından başvurulacak kaynaklar arasında yer alıyor.

KADIN SORUNUNUN TOPLUMSAL TEMELİ

Kollontay'ın ilk olarak 1909 yılında St. Petersburg'da yayınlanan **Kadın Sorununun Toplumsal Temeli**** adlı kitabının giriş bölümü, sözkonusu kitapta yer alan ilk makaledir. Kollontay bu yazıyı, 10-16 Aralık 1908'de burjuva kadın örgütlerinin düzenlediği Tüm Rusya Kadınlar Kongresi*** öncesinde kaleme almıştır. Kollontay, kongrenin sloganının "Tüm kadınların yalnızca kadın hakları ve çıkarları için savaşımında birleşmesi" olduğunu aktarır. Bu "barış dolu" sloganın işçi kadınlara çok şey vaadeder gibi görüldüğünü, bunun kendisini kongrenin amaçları ile temel savlarını işçi sınıfı kadınlarının çıkarları açısından dikkatlice değerlendirmeye yönelttiğini ifade eder.

Kollontay yanıt verilmesi gereken soruna ilişkin; "... sorun, işçi sınıfı kadınlarının feministlerin çağrısına uyarak kadınların eşitlik savaşımına etkin ve doğrudan katılımda bulunmaları mı, yoksa sınıfsal geleneklerine sadık biçimde kendi yollarını çizerek yalnızca kadınları değil, tüm insanlığı toplumsal yaşamımızdaki çağdaş kapitalist kurumların baskı ve köleliğinden kurtarmak amacıyla değişik bir savaşım vermeleri mi gerektiği sorusuna yanıt bulmaktır" der ve bu soruyu yanıtlamaya girişir.

Kadınların doğal özelliklerinden kaynaklı toplumda ikincil konuma itilmesine belli ekonomik unsurların neden olduğunu ifade ederek, ancak bunların ortadan kaldırılmasıyla kadınların toplumsal konumunda köklü bir değişim olacağını belirtir. "... kadınlar gerçekten özgür ve eşit bir duruma ancak dönüştürülmüş ve yeni toplumsal ekonomik ilkeler üzerinde kurulmuş bir dünyada kavuşabilirler" dedikten sonra, "Bu düşünce, emek sorununun köktenci bir çözüme ulaşması için var olan üretim ilişkilerinin tümüyle yeniden düzenlenmesi, gelişmelerin sağlanabileceğini de göz ardı etmemektedir. Gene böyle bir yaklaşım proletaryanın ivedi çıkarlarının tatmin edilmesine yönelik reform çalışmaları üzerinde yavaş-

Kadınların geri kalmışlıklarına, haklardan yoksun durumlarına kayıtsız kalmanın işçi sınıfının çıkarlarına hizmet etmediğini, tam tersine sınıf savaşımına zarar verdiğini belirten Kollontay, uluslararası sosyal demokrasinin kadın işçilerin hareketi içine nasıl çekileceğine dair soruya doğru yanıtı vermekte gerektiğini vurgular.

latıcı bir etki yapmaktan da kaçınır. Tersine, işçi sınıfının her yeni kazanımı bağımsızlık ve sosyal eşitliğin geçerli olduğu bir düzene insanları ulaştıracak merdivende yeni bir basamaktır. Kadınların elde ettiği her yeni hak onları tam bağımsızlık hedeflerine biraz daha yaklaştırmaktadır" vurgusunu yapar.

Kadınların üretim içerisinde artan sayılarına dikkat çeken Kollontay, kadın işçilerin erkek işçilere rakip olmadıklarını ekler. Kadın işçilerin halen çalışma koşulları üzerinde olumsuz etkileri varsa, bunun işçi sınıfının görece daha az örgütlenmiş bir kesimini oluşturmalarından kaynaklandığını vurgular. Sermayenin kadın işçileri, işçi sınıfının daha bilinçli ve örgütlü kesimi karşısında bir silah gibi kullandığını ancak kadın işçilerin örgütlü olarak işçi sınıfı saflarında yerlerini aldıkları zaman erkek işçi için tehdit unsuru olduğu yolundaki görüşün geçersizleşeceğini belirtir: "Örgütlü bir proleter, ister kadın, ister erkek olsun, sınıfaşlarına zarar verebilecek bir konumdan çıkmıştır artık."

Ardından Rusya'da gelişen burjuva kadın hareketini ele alan Kollontay, 1905 Devrimi'ne kadar daha çok hayır işleri ve eğitim üzerinden kendilerini ifade ettiklerini, devrimden sonra ise kadın çevre-

lerinin daha etkin bir nitelik kazandığını ve köktenci taleplerin duyulduğunu kaydeder. Burjuva kadın hareketi içindeki bölünmelere de değinen Kollontay, feministlerin bir kadınlar bloğu kurma gereğini savunmalarına karşın yaşamın gerçeklerinin karşı çıkılmaz bir biçimde böyle bir planın gerçekçi olmadığını ortaya koyduğunu belirtir. Kadın örgütlerinin, o dönemdeki diğer örgütler gibi bir ayrışma süreci yaşadığını söyler.

Burjuva kadın hareketinin kendi sınıfdaşı kadınları uyandırma çabalarını olumlayan Kollontay, ancak onların kadın işçilerin saflarına sızma girişimlerine sosyal demokratların**** sessiz kalması gerektiğini belirtir. Yine de kimi durumlarda tüm sınıflardan kadınların ivedi amaçlarının çakışabileceğini dışlamaz. "Ancak hareketin yönünü belirleyen uzun vadeli, genel amaçlar ve bu amaçlarda izlenebilecek taktikler birbirinden kesin biçimde ayrılmaktadır. Feministler için, çağdaş kapitalist dünyanın çizdiği çerçeve içinde erkek ile eşit haklara kavuşmak 'son hedeftir', proleter için ise bu eşit haklar işçi sınıfının ekonomik köleliğine son vermek için sürüp gidecek savaşımında kullanılacak yeni bir silahtır sadece."

Yazının sonunda Kollontay burjuva kadınlara şöyle seslenir: "Sizin yapınıza tü-

müyle yabancı olan proleter kız kardeşlerinizi saflarınıza çağırmaktan vazgeçiniz! Siz, burjuva sınıf kadınları, pek sevdiğiniz o idealist lafları etmeyi bir yana bırakın, tarihten ders alarak kendi sınıfınızın hak ve çıkarlarını savunmaya çalışın. Bırakın işçi kadınlar da kendi yollarında, kadınların mutluluğu ve bağımsızlığı için kendi yöntemleriyle savaşsınlar. Kimin yolunun daha kısa, kimin yöntemlerinin daha etkin olduğunu yaşam gösterecektir."

"KADINLAR GÜNÜ"

Kollontay'ın Rusya'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün ilk defa kutlandığı 1913 yılının Şubat ayında Pravda'da yayınlanan "Kadınlar Günü" adlı makalesi de kitapta yer almaktadır. Kollontay yazısına, "Kadınlar günü" ne demektir? Niçin önemlidir bugün? Bu özel gün burjuva kadınlarıyla feministlere tanınan bir ayrıcalık değil midir? İşçi hareketinin birliğine olumsuz etkisi yok mudur?" sorularıyla başlar ve bu sorulara cevap verir. Pek çok yazısında olduğu gibi kadın işçilerden çok erkek işçilere seslenir.

Kadınların geri kalmışlıklarına, haklardan yoksun durumlarına kayıtsız kalmanın işçi sınıfının çıkarlarına hizmet

etmediğini, tam tersine sınıf savaşımına zarar verdiğini belirten Kollontay, uluslararası sosyal demokrasinin kadın işçilerin hareketi içine nasıl çekileceğine dair soruya doğru yanıt vermekte geciktiğini vurgular. Bu soruya yanıt verildiği andan itibaren gelişen süreci de betimler: “Örgütlü bir bilinçlilik düzeyine erişen işçi kadınlar, bu amaçlara ulaşılmasında çok önemli aşamalar kaydettiler. Bugün tüm ülkelerdeki işçi partilerinin kadın kolları, komiteleri ve büroları vardır.”

Kollontay, örgütlü kadın işçilerin “kadınlar günü”nde kimi haklardan yoksun tutulmalarını protesto eden gösteriler yaptıklarını kaydeder. Kadınlara özel bildiriler, miting ve konferanslar düzenlenmesini burjuva feministlere verilmiş bir ödün olarak görenlerin, burjuva feministleri ile sosyalist kadın hareketi arasındaki ayrımı tam olarak anlayamadıklarını belirtir. Ardından feministler ile kadın işçilerin amaçlarını karşılaştırır. Burjuva feministleri ile kadın işçilerin izlediği yolların uzun zamandır birbirinden kopmuş olduğunu vurgular.

Son olarak, işçi sınıfının kadınları tarafından gerçekleştirilecek her türlü özel çalışmanın, kadın işçilerin bilincini geliştirmeyi ve onları daha iyi bir gelecek için mücadele saflarına çekmeyi amaçladığını belirterek erkek işçilere seslenir: “Bırakınız, ortak bir sınıf hedefine giden yolda hizmet verirken, kendilerine özgü haklar için de savaşmak, tüm kadın işçileri mutlu kılsın ve onları Kadınlar Günü kutlamalarında neşe ve umutla bir araya getirsın.”

(Devam edecek...)

* Aleksandra Kollontay’ın 1984 yılında Moskova’da İngilizce olarak basılan *Selected Articles and Speeches (Seçme Yazılar ve Konuşmalar)* adlı kitabı henüz Türkçe’ye çevrilmemiştir. Ancak bu kitapta yer alan kadın sorununa ilişkin makalelerden sekizi “Kadınların özgürlüğü” başlıklı kitapta yayınlanmıştır. (Yarın Yarınları, Aralık 1986)

** Kadın sorununu marksist bakış açısıyla ele alan *Kadın Sorununun Toplumsal Temeli* adlı kitabın da Türkçe çevirisi yoktur.

*** Kongreye 45 kadın işçinin de bulunduğu 700 delege katılmıştır. Kadın işçi delegeler feministlerin birleşme amacına karşılık sınıfsal çıkarlarını savunan konuşmalar yaptılar. Kadın işçi delegelerin basıncıyla kongre kadın ve çocuk emeğinin korunması, köylü kadınların durumuna ilişkin kararları kabul etti. Seçmenlik haklarına ilişkin önerenin kabul edilmemesi üzerine kadın işçi delegeler kongreyi terk ettiler. Kollontay, kadın işçi delegelerin kongreye hazırlanması işini üstlendi. Daha fazla bilgi için Kollontay’ın “Birçok hayat yaşadım” kitabına bakılabilir.

**** Sosyal demokratlar dönemin marksist devrimcileridir.

İzmir’de direnen kadın işçiden mektup

İzmir Büyükşehir Belediyesi’nde çalışan kadro davası ve tediye fişi alacakları için dava açan 200’e yakın belediye işçisinden biri olan Seval Gündüz neden işten çıkarıldığını ve direnişin kendine neler kazandırdığını anlattı.

Kadın direnişinin mektubunun tamamı şu şekilde:

Merhaba,

İsmim Seval Gündüz. İzmir Büyükşehir Belediyesi’ne meslek lisesinde okul bitince stajyer olarak başladım. Staj sonunda çalışmam, hal ve hareketlerim beğenildiği için işe alındım. 5 yıl taşeronda sonrasında belediye şirketi İZELMAN’da 20 yıl çalıştım. Bu 25 yıllık süreç içerisinde işimi aksatmaksızın, herkesten önce gelip herkesten sonra çıktım. Bu süreçte evlendim, iki çocuğum oldu. İzmir Büyükşehir Belediyesi’nde büyüdüm diyebilirim. 25 yıl her gün eve gittim, gelip işimi yaptım. Bu yıllar içinde bir kez olsun bir kusurum için tutanak tutulmamıştır. Disiplin cezam olmamıştır. Hayatım boyunca kurallara uyup yaşamayı tercih ettim. Çalıştığım İZELMAN şirketi ihale ile çalışan bir şirket. Belediyeden ihale almadığında işçileri çalıştıramaz. 2014 yılında şirket ihaleyi alamadı. “650 işçinin tazminatları hazır, işten çıkarılacaklar” dendi hem sendika hem belediye tarafından. Bu güvencesizlik karşısında daha önce karayolları işçilerinin kadro davası açtığı ve kazandıklarını öğrendik. Bir grup arkadaş olarak biz de iş güvencemiz olsun diye bu kadro davasını açtık. Davalar lehimize sonuçlandı. Bundan sonra İzmir Büyükşehir Belediyesi işçi

çıkarmaya başladı. Haziran ayında beni çağırıp “Seni işten attık” dediler. Gerekece verimsizlik. Ne müdürüm ne şefim bu durumu onayladı, imzalamak istemedi. “Biz çalışmamızdan memnunuz” dedi. Ama “Emir büyük patronndan” deyip çıkışımı verdiler.

Hayatımda hep kurallara göre yaşamış biri olarak sudan çıkmış balık gibi ortada kaldım. Ortada bir haksızlık vardı. Bir suç işlememiştim. Hakkım olan için yasaya başvurmuştum. Sonra çıkarılan insanların kimi eylemler yaptığını duydum. Bu süreçte DİSK Genel-İş sendikasına üyeyim ama bir gün olsun aramadılar bile. “Hakkın şudur şunu yap şu desteği verelim” diye. Sonra birkaç benim gibi işçinin işlerini istemek için eylemler, basın açıklamaları yaptığını duydum. Yanlarına gittim. O günden bu yana hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Hakkım olanı istemeyi öğrendim. Yıllarca susup emek vermişken bu kadar değersiz bir kenara atılmak çok zoruma gitti. 2 çocuğum var, 6 yıl var emekliliğime ve çalışmak zorundayım. Bir gün biri geliyor “Ekmeğini elinden aldım” diyor.

Sokağa çıktıkça hak aramayı öğrendim. İtiraz etmeyi öğrendim. Hayatımda hiç yolda bile GBT’ye denk gelmemişken gözaltı tehdidi, polis ve eylem içinde buldum kendimi. Hak aramayı öğrendikçe öğrendim ki bunca yıl çalışıp emek harcarken, hep veren, hakkı yenen ben olmuşum. Evde de böyleymiş, işte de. O günden bu yana hepsine itiraz ediyorum. 3 ay olacak İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde kış geçiriyorum. Sabah 06.30’da

karanlıkta evden çıkıyorum. Öğlen alandan ayrılıp çocuklarımı etütte bırakıp alana geri dönüyorum. Akşam 18.00’e kadar direniş alanında oturuyor ve hakkımı arıyorum. İşimi istiyorum. Bugüne kadar emeğimi çalan evdekine karşı da mücadele başlattım. İlk günler gelip Konak direniş alanında sabah 07.00’de beni tehdit etti birçok kez. “Burayı sana zindan ederim” dedi. Üzerime yürüdü. “Burada olamazsın” dedi. Buna bütün arkadaşlarım şahit oldu. O gün buna karşı geri adım atarsam artık sürekli geri adım atacağımı düşündüm. Geri adım atmadım. 3 ay kışı İzmir Büyükşehir Belediyesi önünde geçiriyorum. Daha geçireceğim de. Bu konuda maddi manevi olarak tüm zorlukların üzerinden gelmek için mücadele ediyorum. Bir kadın olarak kendi gücümün farkına vardım.

Beni en çok üzen şey Mahir Kılıç arkadaşımın bugün 90 günü aşkındır açlık grevinde olması. Gün gün erimesi, bir çocuğunun olması, eşinin hamile olması. Çok basit bir mesele için bu kadar emek harcıyoruz. Hakkımızı olanı istiyoruz. İşimizi istiyoruz. Karşımızda olanların bu kadar merhametsiz, acımasız olmasını önceleri çok anlamıyordum. Ama şimdi birçok işçiyi ve onların hikâyesini dinledikçe anlıyorum ki, konu işçiler olunca patronlar “Hakkını yiyebiliriz” diye bakıyor. Bu yüzden merhametsiz ve vicdansız davranıyorlar.

Gücüm yettiği yere kadar mücadele edeceğim. Kendim ve başkalarının acıları için...”

“8 Mart'ta mücadeleye!”

Tuzla'daki işçi ve emekçi kadınlar 8 Mart'ta mücadeleyi büyütme çağırdı.

“BİZ KADINLAR ÖZGÜVENLİ DAVRANMALI, SORUNLARIMIZI AŞMALIYIZ!”

Günümüzde AKP iktidarı, kadının toplum tarafından ikinci cins olarak görülmesini perçinleyen adımlar atıyor, yasalar çıkartıyor. Biz bugün bu çıkarılan yasalarla ne yapılmak istendiğini görüyoruz, giderek Ortaçağ karanlığına itilmeye çalışılıyor. Her gün bir kadın cinayeti yaşanıyor, taciz, tecavüz, istismar haberleri duyuyoruz. Bunlara karşı daha duyarlı olmalıyız, sesimizi çıkarmalıyız. Etrafımızdaki kadınlara da bunları anlatabilmeliyiz. Bugün AKP iktidarı sözde tecavüzcülere yönelik idam kararı çıkarmak istediğini söylüyor. Ancak bunlar özünde muhalif insanlara yönelik bir karar. Samimi olsalar bu kadar taciz-tecavüz davalarında mahkemelerden iyi hal indirimi kararları çıkmazdı. Gericiliğin her geçen gün arttığı böylesi bir ortamda sorunların kendi yaşamımdaki yansımalarından bahsetmek istiyorum.

Ben sendikal bir fabrikada çalışıyorum. Çalıştığım fabrikada dahi kadın işçiler sendikaya üye olmak için eşine soruyordu. Hatta eşlerinden gizli sendikaya üye olan kadınlar vardı. Oysa ki kadın-erkek bir arada yaşıyoruz. Nasıl ki yaşam içerisinde bir aradaysak yaşamı örerken

de birlikte olabilmeliyiz. Karar alırken eşler ortaklaşa karar alabilmeliler. Kendi yaşamımdan örnek vereyim. Ben emekçi bir kadınam. Bir dönem çocuklarıma bakabilmek için 12 sene boyunca bökrek yapıp sattım. Kocam ise bökrekten kazandığım paraları bir şekilde benden alıp kumar oynardı, içki içerdi. 2 çocuğum vardı ve hamileydim bir de. Karnımdaki çocuğu dahi besleyemedim. Kızım doğduğunda 1 kg 250 gramdı. Hem kendi yaşadıklarımın hem de bugün yürütülen politikardan sonra kadınların artık daha özgüvenli davranması gerektiğini düşünüyorum. Kadınlar güçlüdür ve kendilerinde var olan bu gücü kullanmalıdırlar. Ancak bu gücü, diğer erkekleri ezmek ya da aşağılamak için değil, kadın-erkek ortak bir yaşamı birlikte örebilmekte kullanmalıyız. Bu bakışla ben de 8 Mart'ta alanlarda olacağım.

Metal sektöründe çalışan bir kadın işçi

“ÇÜRÜMÜŞLÜĞE KARŞI BEN DE VARIM!”

16 yaşında çalışmaya başladım. Çalıştığım süre boyunca kendimi hep güvensiz bir ortamda hissettim. Kıyafetlerimden konuşmama kadar, toplumsal olarak üzerimde baskı hissetmemden kaynaklı rahat olamıyordum. İlk çalıştığım yer bir mağazaydı. 2 kadın çalışıyorduk bu mağazada. Patron bir yere gittiği zaman 2 kadın olarak mağazayı geç saatlere kadar

açık tutamıyorduk, başımıza bir şey gelir diye. Veya sokakta gezerken rahat olamıyorsun. Bir etek dahi giydiğin zaman taciz ediliyorsun. Kadınların gece geç saatlerde dışarı çıkmasını bırakalım sabah saatlerinde dahi rahat yürüme şansımız olmuyor. Çürümüş toplum gerçeği yaşamın her alanında kendini gösteriyor.

Kadının oturmasından ne giyeceğine kadar her şeyine karışılmaya çalışılması bunun bir göstergesi. Şu an 17 yaşındayım. Yaşım küçük de olsa ben de 8 Mart'ta alanlarda olacağım. Bu ülkede çocuklar 10 yaşında, 12 yaşında katlediliyor. Onlar eğer o yaşlarında öldürülüyorlarsa ben de 17 yaşında geleceğim için sesimi çıkarmak zorundayım.

Genç bir kadın işçi

“8 MART'TA MÜCADELEYE!”

Değil ki kadınlar, küçük çocuklar tecavüze uğrayıp öldürülüyor. Buna dur demek gerekiyor. El ele verip, yan yana gelip mücadeleyi büyütme gerekiyor.

8 Mart'ı baskıyla, gericikle, kirli savaşla karşıyoruz. Buna karşın birlik olup direnmek gerekiyor. Özgürlük ve yaşam hakkımız için 8 Mart'a!

Hizmet sektöründe çalışan kadın işçi

“TALEPLERİMİZ İÇİN ALANLARDA OLALIM!”

Çalışma koşulları ağır olmasına rağmen erkek işçi arkadaşlarla aynı şartlarda çalışıyoruz. Kadın işçiler olarak ağır koşullar bize dayatılıyor. İnsanca çalışabilecek koşullar için 8 Mart'ta alanlara!

Çalıştığım fabrikada yaklaşık 1000 işçi çalışıyor. Bunun yarısını kadın işçiler oluşturuyor. Fakat fabrikada kreş yok. Şimdi bebeğim olduğu için doğum iznindeyim. İznim bittikten sonra çocuğumun bakımı konusunda kaygılarım var. Kadın işçiler olarak ücretsiz kreş hakkı için 8 Mart'ta alanlara!

Gıda sektöründe çalışan kadın işçi

“HERKESİN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ'NÜ KUTLUYORUM”

Kadınlar çalışmalı, kendi kararlarını kendileri vermeliler. Ben ev emekçisi bir kadınam, bulaşık, çamaşır, yemek işleriyle uğraşıyorum tüm gün... Ancak kadınların ekonomik özgürlüklerini kazanmaları gerekiyor, bunun için de çalışmaları.

Kadına yönelik şiddetin, tacizin, tecavüzün, çocuk istismarının önüne geçmek için ise eğitim önemli ancak sadece okullarda verilen eğitim değil, sosyal eğitim daha önemli.

Ayrıca hükümetin Suriye politikasını başından beri doğru bulmuyorum. Suriye'deki savaşta ne işimiz var? Orada sivil insanlar öldürülüyor. Burada da kendine muhalif olan herkesi terörist ilan ederek gözaltına alıyor, tutukluyorlar.

Son olarak herkesin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutluyor, güzel günleri ümit ediyorum.

Tuzla'dan ev emekçisi bir kadın

“HER ŞEYDE KADIN-ERKEK EŞİTLİĞİ OLMALI”

Dışarıya rahat çıkamıyoruz, dışarıya çıktığımızda paranoyak oluyoruz artık. Akşam saatinde dışarıya çıkmaya korkuyoruz. Kadına yönelik şiddetin önlenmesi lazım. Çocuklara varana kadar inen istismar, taciz olayları çok rahatsız ediyor beni. Yasalar da doğru işlemiyor, taciz-tecavüz olaylarında doğru düzgün yaptırım uygulanmıyor. Kadınlar da başlarına geleni söylemeye çekiniyor, çünkü hep kadın sorgulanıyor. Kadın olmak gerçekten zor. Kadın-erkek eşitliği kabul edilmiyor. Erkek çocuğu ile kız çocuğu eşit yetiştirilmiyor. Erkek çocuk daha üstün büyütülüyor. Erkek yapınca “elinin kırı” oluyor da kadın yapınca damgalanıyor. Hâlbuki eşitiz; bir şey yanlışsa kadın için de yanlıştır, erkek için de yanlıştır. Her şeyde kadın-erkek eşitliği olmalı. Biz kadınlar çocuklarımız nedeniyle çalışmıyoruz. Çocuklarımızı bırakabileceğimiz ücretsiz-nitelikli kreşler olsa çalışabiliriz.

Tuzla'dan ev emekçisi bir kadın

“BİR İNSAN İSTERSE YAPAMAYACAĞI ŞEY YOKTUR!”

Çalışma saatleri kısaltılmalı, çalışan kadınlar için kreşler açılmalı. Örneğin ben ev işlerine gidiyorum, sigortalı bir iş yerine. Çünkü çocuğuma bakacak biri yok. Çalışan kadınların yükü azaltılmalı. Özellikle kadınlar için fabrikalarda çalışma saatleri kısaltılmalı. Kadınlar ev işleri ve çocuk bakımı nedeniyle çok yıpranıyor. Kadın çalışsın ki özgürleşsin. Çalışmayınca erkeğe bağımlı oluyor, ne derse yapmak zorunda kalıyor. Desteği olmadığı için eziliyor.

Ayrıca kadınların kendini savunmayı öğrenmesi lazım. Annelere bu konuda çok iş düşüyor. Kadınlar bir araya gelmeli, bunun için kulüpler oluşturulmalı. Buralarda birlikte gelişmeli, bilinçlenmeli. Kadına yönelik şiddet, taciz ve tecavüz olaylarına tepki göstermeli. Bir insan isterse yapamayacağı şey yoktur!

Tuzla'dan emekçi bir kadın

Devrimci Gençlik Birliği

3. Genel Kurulu toplaniyor

Emperyalizm savaş ve saldırganlık politikasını arttırmaktadır. Ortadoğu'da emperyalizmin kirli pazarlıkları sürmektedir. Savaş tamamları ile Efrin'de işgale yönelen dinci gerici iktidar yalana sarılmaya devam etmektedir. Tüm toplumu koyu bir karanlığın içerisine itmektedir. Dinsel gericilik ile sersemletilen işçi ve emekçiler, üzerinde bir ölü toprağı varmışçasına hareketsiz ve çaresiz bırakılmak istenmektedir. Varlık ve yokluk arasında sürekli yokluk kıyısında, açlık sınırında yaşayan milyonlar vardır. Bir de bunların üzerinden geçinen küçük bir azınlık. Bu çelişki sürsün, milyonlar ayağa kalkıp, sömürü düzeninin çarklarını parçalamasın diye karanlık çoğalmaktadır. Dinsel gericilik ile sersemletilen kitleler çaresizlikle karanlığın dipsiz kuyularında "intiharlara" sürükleniyor.

OKULDA, SOKAKTA, ZINDANDA... TEK TİPE HAYIR!

İçeride ve dışarıda "terör" estiren Erdoğan ve AKP'si bir çıkmaz içerisindedir. Bu çıkmazı bir çıkara dönüştürmek için tüm topluma deli gömleği dayatmışlardır. İlerici her kişinin, kurumun, sözün üzerini baskılarla, talan ve yalanla, gözaltı-tutuklama terörü ile, katliamlarla koyu bir sessizliğe itmektedirler. Bu süreç içerisinde işçi sınıfı ve emekçilerin tüm kazanılmış haklarını gasp eden AKP iktidarı, tek tip elbise (TTE) saldırısını gündeme getirmiştir. Yıllardır uygulamak istedikleri ancak başaramadıkları hapishanelerde uygulamaya çalışılan TTE saldırısı ise bu sessizliği arttırmak ve oluşabilecek direnci kırmak içindir. Tüm topluma giydirilmeye çalışılan bu "deli gömleği"ni parçalayacağız. Geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmeyeceğiz, TEK TİPleşmeyeceğiz!

Bugün gençliğe dayatılan koyu bir geleceksizlik ve tutsaklıktır. Servet sefalet uçurumu giderek artmaktadır. İşçilere, emekçilere, gençlere reva görülen gelecek dipsiz bir kuyu durumundadır. İşsizlik özellikle de genç işsizlik rakamları ortadadır. Toplumsal olarak refah bulamayan kişiler bireysel olarak cinnet geçirmekte, kendini yakmakta, "soyunmaktadır." Kapitalizmin krizi insanları çaresizliğe itmektedir.

Eğitim müfredatının gericileşmesi, eğitim kurumlarının gerici vakıflarla yaptığı anlaşmalar tüm topluma dayatılan gericilikten bağımsız değildir. Kadına ve çocuklara yönelen şiddet, taciz ve tecavüzün son dönemlerde artışının

dayatılan gericilikle bağlantısı vardır. Üniversitelerde ilerici birikimin tasfiyesi anlamına gelen bir çok saldırı bu son dönemde hayata geçirildi. Akademisyenlerin ihraç edilmesi, Rektörlerin Cumhurbaşkanı tarafından atanması, bölümlerin- üniversitelerin kapanması, öğrencilerin soruşturma-tutuklama furçasına maruz bırakılması, çalışanların koşullarının kötüleşmesi vb. AKP iktidarı kendi toplumsal tabanını oluşturmak için üniversiteleri kullanmıştır. "Nuh'un telefon kullandığını" iddia eden rektörlerle, "milli ve resmi" demagojisiyle yönetilen üniversiteler ile, üniversitelere kurulan mezcitler, yapılan camilerle yeni "kindar ve dindar" nesiller artmaktadır.

SESSİZLİĞE ÇIĞLIK, KARANLIĞA IŞIK OLUYORUZ

Genel kurulumuzu '68 hareketinin 50. yılında topluyoruz. Dünyada yayılan karanlığa ışık olan '68 hareketi, kitlelerin sokaklara döküldüğü, sessizliğe çığlık oldukları, devrim provalarının gerçekleştiği bir dönemdir. Vietnam halkının emperyalizme karşı verdiği mücadele '68 yangınına fitillemiştir. Fransa'da "Renault hapşırırsa Fransa nezle olur" diyen 35 bin Renault işçisinden Amerika'da siyahi mücadeleye dek dünya çapında bir hareketlilik. Coğrafyamızda da devrimci gençlik hareketi tarihinde '71 devrimci kopuşunun öncülleri '68 hareketinin bağrında yetişmiştir. '68 hareketinin 50. yılında geçmişten öğrenerek geleceğe yürüyoruz. Devrimci gençlik hareketi tarihinde Zap suyuna kurulan köprü halkların arasında kurulan bir kardeşlik köprüsüdür. 6. Filo'da denize dökülen Amerikan askerlerinden, ODTÜ'nün bahçesinde yanan Commer'in arabasına dek bu mücadele bizim! Anti emperyalizmin

simgesi Denizler'in Filistin halkı ile dayanışmasından ülke içerisindeki TİP reformizmine karşı yükselen devrimci bayrağa kadar bu değerler bizim!

Devrimci Gençlik Birliği olarak böylece bir siyasal atmosferde 3. genel kurulumuzu toplayacağız. Genel kurulumuz sessizliğe çığlık, karanlığa ışık olma çağrısıdır. Dünyanın halini anlama, yorumlama ve değiştirme çabasının güncel pratik alanda görev ve sorumluluklarını paylaşma halidir. Geniş gençlik kesimleri sunulan karanlık ve sessizlik içerisinde yok olmayacaktır.

Geleceğimiz ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz.

Sessizliğe çığlık, karanlığa ışık oluyoruz.

DEVRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
17 Şubat 2018

Devrimci Gençlik Birliği 3. Genel Kurulu 17-18 Mart 2018'de İstanbul'da toplaniyor...

TARTIŞMA BAŞLIKLARI

1) Günümüz dünyası ve siyasal gelişmeler

- Kapitalizmin çok yönlü krizi
- Emperyalist savaş ve Ortadoğu
- Kürt sorunu

2) 100. yılında Ekim Devrimi

- Ekim Devrimi'nden öğrenmek
- Ekim Devrimi aynasında siyasal gelişmeler
- Sosyalizm günceldir!
- Başka yol yok, devrim!
- Yeni Ekimler ihtiyacı

3) Mesleki teknik eğitim

- Türkiye'de Meslek Liseleri ve Meslek Yüksek Okulları
- Meslek okullarında temel eğitim

sorunu

- Mesleki eğitimde atölye ve staj sorunu-emeğin korunması mücadelesi
- Okullarda ve fabrikada örgütlenme
- Avrupa'da mesleki teknik eğitim

4) Eğitim alanda yaşanan gelişmeler

- Günümüzde eğitim: Siyasal bir operasyonun parçası olarak eğitimde yaşanan dönüşümler.
- Piyasacı eğitim ve gerici eğitim. (Değerler sistemi, dinci gerici, ilerici birikimin tasfiyesi, ihraçlar)
- Üniversitelere yönelik saldırıların kapsamı ve mücadele görevleri

5) Mücadelenin geleceği ve çalışma tarzı

- Güncel gelişmeler ve politik faaliyet-te tarz sorunu
- Sözümüzü üniversite kitlelerine nasıl ulaştıracağız?
- Kitle çalışmasında devrimci yol ve yöntemlerin geliştirilmesi
- Kitle çalışmasında inisiyatif, donanım ve girişkenliğin önemi

6) Tarihten öğreniyor, geleceğe yürüyoruz...

- '68 hareketinin 50. yılı
- Türkiye'de '71 devrimci kopuşu ve devrimci gençlik mücadelesi tarihi

TÜRKİYE MECLİSİ

- * Türkiye Meclisi
- * Divanın oluşturulması
- * Gençlik mücadelesinin tablosu ve DGB
- * Yeni dönem politikaları
- * Meclisle, yürütmeler ve DGB'nin işleyiş alanını kapsayan sorunlar
- * Yayınlar
- * Mali tablo

İstanbul Üniversitesi işgali 22. yılında!

1960'lı yıllarda kapitalist gelişme dünya çapında hız kazanırken, pek çok coğrafyada da toplumsal mücadele dinamiklerini harekete geçiriyordu. Latin Amerika ülkelerindeki mücadeleler, Vietnam Savaşı, Fransa'dan Almanya'ya pek çok Avrupa ülkesinde yaşanan işçi ve gençlik hareketleri... Dünya çapında yükselen devrimci dalga bu topraklarda da karşılığını buluyor, işçiyi, köylüyü ve gençliği harekete geçiriyordu. Özellikle de gençlik hareketi bu devrimci yükseliş döneminde hızla gelişiyor, yalnızca gençliğe özgü sorunlar üzerinden değil -hatta daha çok- toplumsal sorunlar karşısında duyarlılık gösteriyordu. Türkiye'de de 60'lı yıllardan itibaren öğrenci gençlik hareketi mücadele sahnesinde yerini almıştır. 60'lı ve 70'li yıllarda kitlesel militan bir gençlik hareketi ortaya çıkmıştır. Bu hareket bağrından devrimci örgütleri, Denizleri, İbrahimleri, Mahirleri ve daha pek çok devrimci önderleri çıkarır. 12 Eylül 1980'de askeri faşist darbe gerçekleşir. Toplumsal mücadele ile birlikte gençlik hareketi de bir durgunluk dönemine girer. Bu dönemden sonra gençlik hareketi hiçbir zaman '70'lerdeki etkisi ve gücüne ulaşmasa da "tek tip öğrenci" yasa tasarısına karşı eylemliliklerle durgunluk dönemini geride bırakır. '90'lı yıllara gelindiğinde ise gençlik mücadelesi yeniden bir ivme kazanmıştır.

"TÜM TOPLUMDAN KAVGA GÜNLERİ ÜMİT EDİYORUZ. VE ÜMİT İYİ BİR ŞEYDİR, BELKİ EN İYİ ŞEY. İYİ BİR ŞEY İSE ASLA ÖLMEZ."

1996 Şubat ayına gelindiğinde öğrenci harçlarına %400 zam yapılır. Bu zam başta İstanbul, Ankara, İzmir, Adana olmak üzere pek çok şehirde üniversite öğrencilerinin tepkisi ve eylemleriyle karşılaşılır. 4 Şubat'ta Taksim'de, 5 Şubat'ta Kızılay'da "Har(aç) istemiyoruz!" şiarlı eylemler örgütlenir. 29 Şubat'a gelindiğinde binlerce öğrenci ile Beyazıt Meydanı'nda bir miting düzenlenir. Mitingin ardından kampüse toplu giriş

yapılır, "har(a)ç" ödenmesi reddedilerek kayıt yapılması istenir. Talep reddedilince 400 öğrenci Merkez binadaki hukuk fakültesini işgal eder. İşgal haberi çeşitli illerdeki pek çok üniversiteden coşkuyla karşılanır, hemen destek eylemleri örgütlenir. Ankara'da 11 öğrenci mecliste paralı eğitime karşı pankart açma eylemi yapar. İşgalin ilk sabahında, çok erken saatlerde Beyazıt Meydanı devrimci-ilerici kitlelerle dolar. O dönem direnişte olan Aras Kargo işçileri de destek için oradadır. İşgalin devam etmesi üzerine İÜ rektörlüğü merkez kampüsü tatil ilan etmek zorunda kalır. Bu sırada Beyazıt Meydanı'nda destek için bekleyenlere polis defalarca saldırır. Ancak kitle işgali yalnız bırakmaz, dışarıda da çatışmalar yaşanır, sokaklara barikatlar kurulur. Dışarıdaki saldırılar üzerine Ümit Altıntaş (Ulucanlar şehidi, TKİP MK Üyesi) işgalin içinden şöyle yazar "Bizi yalıtmaya, bu şekilde bizi toplumda 400 küçük bireymiş gibi duyumsatmaya çalışıyorlar. Nafile, tersanelerin özelleştirilmesine karşın başarılı eylemler örgütleyen ve mücadelelerini daha başından yasallığa değil meşruluğa dayandıran sınıf önderlerinin, örgütlü-kitlesel-militan mücadelelerini örnek

aldığımız kamu emekçisi eylemcilerinin ve kardeş Kürt halkının, yani bu ülkenin devrim cephesinin bizimle beraber olduğunu biliyoruz. Bir, iki duvarla insansızlaştırılmış toprakla bizi yalıtabileceklerini sananlar yanılıyor. Biz, tutsak evlerinde, ölüm hücrelerinde bile yalnızlaştırılmayan, özgür tutsakların soyundanız. Biz korkuldukça tutsak, ümit edildikçe özgür olduğunuzu biliyoruz. Tüm toplumdan kavga günleri ümit ediyoruz. Ve ümit iyi bir şeydir, belki en iyi şey. İyi bir şey ise asla ölmez."

İşgalin devam etmesi ve dışarıdaki desteğin büyümesi sonucu rektörlük öğrencilerle görüşmek ister. Görüşmede polis eylem komitesinin teslim edilmesi halinde kimseye bir şey yapılmayacağını söyler. İşgalci öğrenciler bu durumu tartışır ve kabul etmezler. Aradan geçen 32 saatin ardından polis kuşatmasını militan bir çıkışla yarıya bitirme kararı alırlar. Hazırlıklara başlanır, polisin hazırlıksız yakalandığı bu çıkış sonucu yalnızca 40 gözaltı verilir.

"İşgal, öğrenci gençliğin reformizme mahkum olmadığını, örgütlü-birleşik-militan eylemliliğe ihtiyacını ve yakınlığını kanıtlamış, bu nesnel ihtiyaç ve olanak

temelinde devrimci grupların ortaklığına hem bir gerekçe hem de bir sonuç doğurmuştur. Ve işgal onun içinde ya da dışında bir parçası olan herkeste 'bir kez daha ve daha ileri' isteği ve bilinci uyardır, bu sayede devrimin bir okulu olmuştur."

***

İstanbul Üniversitesi işgalinin üzerinden geçen 22 yılın ardından bugün gençlik hareketi en durağan dönemlerinden birini yaşıyor. Üniversiteler de sermaye iktidarının pervasız saldırısından payına düşeni alıyor. Siyaset yasakları, akademiye ilerici-muhafız birikimin tasfiye edilmek istenmesi, devrimci-ilerici öğrencilere dönük okullardan uzaklaştırma saldırısı ve eğitimde gerileme ilk göze çarpan sorun alanları olarak öne çıkıyor. Bu karanlığın geçici olduğunu ise daha birkaç yıl önce yaşanan Haziran barikatlarına, Soma'daki katliamdan sonra yaşanan İTÜ Maden Fakültesi işgaline bakarak söylemek mümkün. Bugün sistem gençliğe geleceksizlikten başka bir şey vaat etmezken, mücadele tarihimiz gençliğe bir kez daha çağrıda bulunuyor: Özgürlüğünüzden ve geleceğinizden asla vazgeçmeyin! Karanlığa ışık, sessizliğe çığlık olun! Tıpkı Ümitler gibi...

"Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik. Siz işgal bitti diye bir parça sevinirken biz yeni bir eylem, boykot ve işgal dalgası üretmek için 'Dostların arasında güneşin sofrasında'yız. Sizin o hayretler içindeki bakışlarınız arasında Ümraniye tabutluktan Gazi'nin barikatlarına kadar her yerde yeniden olacağız!"

"Geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmeyeceğiz!"

17 Şubat günü 8 Mart bildirisi dağıtırken gözaltına alınarak tutuklanan DGB'li Dilay Güc için Devrimci Gençlik Birliği (DGB) tarafından yapılan açıklamada şu ifadeler yer verdi:

"Gereğini öğrenemediğimiz bir hükümle Dilay Güc yoldaşımız tutuklandı.

Bugün baskıya, sömürüye, kirli savaşa ve tacize-tecavüze karşı mücadele edenleri gözaltı ve tutuklama saldırıları

ile yıldırabileceğini düşünenler yanılıyor!

Bizler, Devrimci Gençlik Birliği olarak bütün bu saldırılara karşı haklı ve meşru mücadelemizden, geleceğimizden ve özgürlüğümüzden vazgeçmeyeceğiz!"

“Tepeden tırnağa arı bir ozan”: Hasan Hüseyin Korkmazgil

Açlığı, işsizliği, zulmü ve yalnızlığı tatmış bir şair Hasan Hüseyin Korkmazgil. “Selam onadır, saygı ona”. “Denize varmaktr amacı” Hasan Hüseyin’in. “Yolcu” şiirinde atf yaptığı “yolcu” kendisidir. “Yol” ise tarihin akışı.

“Büyükse dağ, aşamıyorsa üstünden nehir, dolanır çevresini dağın.

Büyükse kaya, söküp atamıyorsa nehir,

birikip birikip taşar üstünden, dolanır yanını yöresini.

Yokuşa yolu, koşamıyorsa menderesler çizer nehir.

Uçurum çıkarsa önüne, kapıp bırakır kendini nehir, açar kanatlarını;

varır varacağı yere, oraya denize”

Onca nehir, onca dağ, engel aşmıştır Hasan Hüseyin. Burjuva cumhuriyetin ilk yıllarında demir yolu işçisi bir babanın çocuğu olarak Sivas Gürün’de doğar. Parasız yatılı sınavları ile okur. Öğrenimini Niğde ve Adana da tamamlar. Son olarak Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü’nde Edebiyat Bölümü’nü bitirir.

“Mutlu günlerin dışında

Ekmek kavgasının içinde doğdum

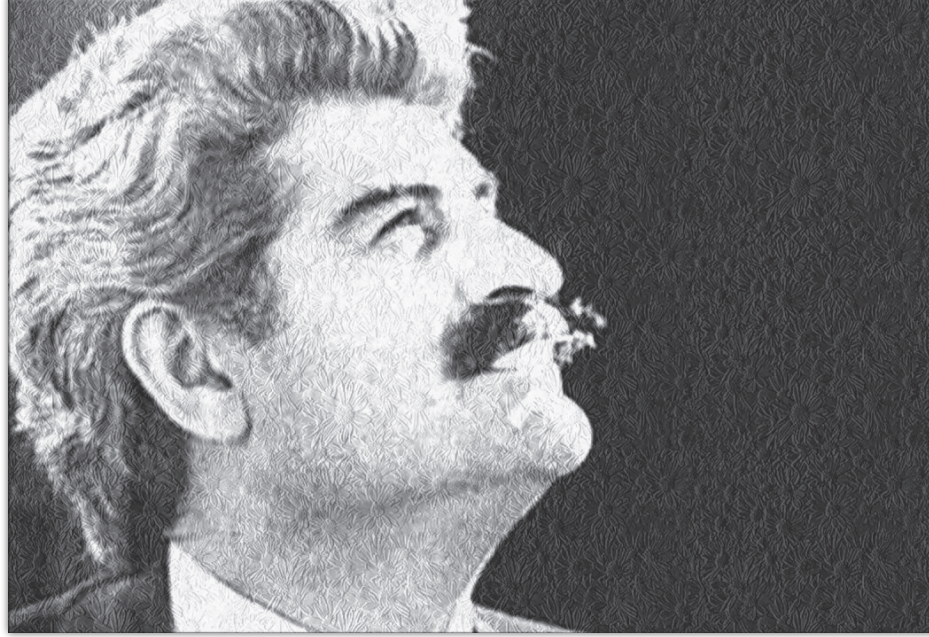
Tutsak sabahlar yaşadım masmavi özlere kandım

Kavak yapraklarında sakız gibi güneşler

Yitik bereketler arkasında çırılçıplak

Düşlerle savrulup gitti çalınmış çokluğu”

Öğretmenliğe başlar Hasan Hüseyin. “Ağrıları tanır, yüreğini şarkılara şiirlere dökerdi”. Eşi Azime Korkmazgil’in deyişi ile “her bir şiirin gün ışığına çıkarılışı, koskoca bir kavgaydı, sancıydı, coşkuydu, ölümdü. Kendinle boğuşmanın her bitiminde, bir başka yaratışın arayışla-

rına yönelir, yeni bir özgürlüğe doğru koşardın. Acıların yükünü kendine göre taşırdın... Tepeden tırnağa arı bir ozandın sen; o dağlarda da bu yerlerde de.” (“Kandan kına yakılmaz” kitabına Azime Korkmazgil’in yazdığı önsözden)

Nazım Hikmet şiirleri okuduğu için, gerçekleri şiirlerine döktüğü için yargılandı, üç yıl hapis cezasına çarptırılarak öğretmenlikten kovuldu. Üniversite mezunu olmasına karşın er olarak 27 ay askerlik yaptırıldı. Tabelacılık, arzuhalcilik, portre ressamlığı gibi işlerde çalıştı. Gazetelerde çalıştı, basın emekçilerinin örgütlü mücadelesine katıldı. Basın-İş Sendikası Genel Sekreterliği yaptı. Ve aktif bir TİP’liydi. 1969 seçimlerinde Çorum’dan TİP milletvekili adayı oldu, kazanamadı. Hasan Hüseyin’in acıları hiç de bireysel dünyanın kişisel hesapları ile ilgili değildir. Şiiri anlatır acılarını.

“Hiç yalan söylemedi kalın çizgilerle

susuşu yoksulluğun

hiç yalan söylemedi gözlerde zulüm ve çıplak uykularında zengin düşleri milyonların

hiç yalan söylemedi

hiç yalan söylemedi bu ozan

elbet bir bildiği var bu kayguların birikip birikip durmadan bir yerlerde

acıların öfkelerin birikip bir yerlerde yekinmesi yatanların ve yürümesi akması küçüklerin ve katılması yıkması bir şeylerin

ve yıkılması

yıkılıp yapılması

hiç yalan söylemedi bu ozan

işte karton kaleleri kapitalizmin işte gözün göze düşman olduğu işte elin ele düşman ve işte benim

yeryüzünde güller gibi açılan devrimlerim

Kamboçya’da kalkan kamçı

şaklar Çukurova’da belimde benim

İstanbul’da verilmeyen hak durdurur Dakota’nın volanlarını ve der ki öpüp kaldırdığım ekmek - beni böyle yerden yere çalan şey - New York’ta bitmişse grev ben burada bil ki grev gözcüsüyümdür

benim gözlediğim

gel benim yürek yağım

gel benim

kuşak kuşak yoluna kurban olduğum gel!”

Kuşak kuşak yoluna kurban olunan sömürünün olmadığı bir dünyaydı. Acı toplumsaldır, sınıfsaldır. Grev gözcüsüdür Hasan Hüseyin, acının sözcüsüdür, güzel günlerin bekleyenidir. Kaleminden süzülen şiir, dilden dile sürmektedir. “Dört bir yana haber salsam” Nurhak için yakılmış bir ağıttır, hâlâ söylenmektedir. Servet sefalet “Oranlama”sını tutturamaz Hasan Hüseyin, zaman “filizkırın fırtınasıdır”. “Hiç yalan söylememiştir” şair; tereddütsüz ölmektedir devrimciler, “bıçak kemiktedir”. Su taşır ince eleklerle, iğne deliğinden dünyayı geçirir. Ve dünyaya seslenir Hasan Hüseyin Korkmazgil. Azime Korkmazgil anlatır bu seslenişini:

“Bu seslenişte, asla bezginlik yoktur, bunalmışlık yoktur; herhangi bir inancın yitirilişi ve davaya boşvermişlik yoktur. Umut, bir noktada öfkeye yenilirse, öte yandan çıkar gün ışığına. Ozan kendini, yaşamın orta yerinde bir görev yüklenmiş olarak bulmuştur; bundan caymak, buna sırt çevirmek, ölümlü yenilgiyle yok oluşla eşanlamlıdır.” Bundan ötürü de ölümsüzdür Hasan Hüseyin.

G. UMUT

Yaşar Kemal yoksullukla mücadelede yaşıyor

Kalemile yoksulluğa, sömürü ve kirli savaşa karşı mücadelenin kalemi olan usta yazar Yaşar Kemal’i yitirizimizin üzerinden tam üç yıl geçti. Ancak usta yazar geride bıraktığı eserleriyle yoksulluğa ve sömürüye karşı mücadelede yaşamaya devam ediyor.

28 Şubat 2015’te yaşama veda eden Yaşar Kemal ölümünden sadece birkaç ay öncesinde, Kasım 2014’te Bilgi Üniversitesi’nin kendisine ‘fahri doktora’ unvanı vermek için düzenlediği törene sağlık sorunları nedeniyle katılmazken gönderdiği mesajla ilettiği vasiyeti de usta yazarın son nefesine kadar aynı değerleri savunduğunu ortaya koymaktadır:

“Bir, benim kitaplarımı okuyan katil olmasın, savaş düşmanı olsun. İki, insanın insanı sömürmesine karşı çıksın. Kimse kimseyi aşılayamasın. Kimse kimseyi asimile edemesin.

İnsanları asimile etmeye can atan devletlere, hükümetlere olanak verilmesin.

Benim kitaplarımı okuyanlar bilsinler ki, bir kültürü yok edenlerin kendi kültürleri, insanlıkları ellerinden uçmuş gitmiştir.

Benim kitaplarımı okuyanlar yoksullarla birlik olsunlar, yoksulluk bütün insanlığın utançtır. Benim kitaplarımı okuyanlar cümle kötülüklerden arınsınlar.”

Eserlerini yazarken Çukurova’dan beslenen Yaşar Kemal ağalık düzenine, sömürüye karşı ortaya çıkardığı eserlerle ezilen, yok sayılan kitlelerin sesi, soluğu olurken geride İnce Memed, Ağrı Dağı Efsanesi, Yer Demir Gök Bakır, Yılanı Öldürseler gibi onlarca eser bırakmıştır. Kemal son romanı ‘Tek Kanatlı Kuş’u ise 2013 yılında yayınlamıştı.

Yaşar Kemal, Adana’nın bir ilçesi olan Os-

maniye’nin Türkmen köyünde (Hemite Köyü) tek Kürt ailenin çocuğu olarak 1923’te dünyaya geldi. Asıl adı Kemal Sadık Göğceli olan usta yazarın, küçük yaşta geçirdiği kaza sonrası gözlelerinden biri kör oldu. Yaşar Kemal, öğrenim hayatını ise ancak ortaokula kadar sürdürebildi. Adana’da pamuk tarlalarında, batozlarda ırgatlık, traktör sürücülüğü, çeltik tarlalarında kontrolörlük yaptı. Yaşar Kemal’in 1940’lı yıllarda yazdığı şiirler ilk olarak önce Çığ dergisinde, ardından da başka dergilerde yayımlandı. Henüz 17 yaşındayken politik nedenlerden dolayı tutuklandı. 1940’lı yılların başlarında Pertev Naili Boratav, Abidin Dino, Arif Dino gibi sanatçı ve yazarlarla ilişki kurdu. Bu yıllarda öğretmen vekilliği ve kütüphane memurluğu da yaptı.

“Bu savaş diktatörlerin iktidarda kalma savaşıdır!”

Tuzla'dan işçilere savaş hakkındaki görüşlerini sorduk.

“KORKULARINI GERÇEĞE ÇEVİRELİM!”

Kürt halkının kazanımlarına göz dikenler yanı başında olabilecek mücadeleden korkuyorlar. Yakın gelecekte olacak seçimleri kaybetmeleri sonları olacağı düşüncesiyle savaş ve saldırganlığı arttırıyorlar. Milliyetçilikle, şovenizmle beslenmeye çalışıyorlar. OHAL'le grevleri yasaklarken bir yanıyla da sözde “terörü bitirme” bahanesiyle işçileri mücadeleden uzaklaştırıp, iktidarlarını sağlamlaştırmaya çalışıyorlar. Diğer yandan Kürt halkının verdiği mücadele ile kazandığı hakları içine sindiremeyen Türk burjuvazisi amansız ve pervasızca saldırarak Kürt halkının ulusal talebini yok sayıyor. Orada elde edilen kazanımların Türkiye Kürdistan'ında ses bulacağından dolayı

hem içeride hem de dışarıda amansızca saldırıyorlar. Türk halkı ile Kürt halkı birbirleri ile düşman değildir. Bir arada eşit hak ve özgürlüklerin olduğu bir dünya için beraber mücadele edip gerici iktidarı ve sermayeyi alaşağı etmelidir.

Deri işçisi

“BU SAVAŞ DİKTATÖRLERİN İKTİDARDA KALMA SAVAŞIDIR!”

Suriye'deki Efrin savaşının nedeni AKP'nin kendi iktidarını kurtarma çabasıdır. Hem kendi saçılan pisliklerini örtmek istiyor hem de azalan oylarını tekrar arttırmak istiyor. AKP, bir yıldır devam eden OHAL ve Kürt halkına karşı yürütülen bu savaşla aslında 2019'a daha güçlü girmeye çalışıyor. Bunu daha önce denediler. 7 Haziran seçimlerinde HDP'nin aldığı oy oranı iktidarı tedirgin etti. Bunun ardından kışkırttıkları savaş ve saldırgan-

lıkla oy oranlarını arttırdılar. Bugün de bu savaşla aynı şeyi amaçlıyorlar. İşçi ve emekçilerin beyinlerini yıkamak için sosyal medyayı ve TV kanallarını kullanıyorlar. Aslında Efrin'e yönelik saldırılar savaş sürecinin sadece bir parçası. Bana göre şu an Türk devleti özellikle savaşı uzatıyor. Şoven ve milliyetçi histeriyle halkın ilgisini oraya yönlendiriyorlar. Halkın bilincini bulandırıyorlar. Kendi krizlerini ve emekçilerin yaşadığı sefalet koşullarını gizlemeye çalışıyorlar.

Buradan bütün Türkiyeli emekçilere sesleniyorum: Yürütülen bu kirli savaş bizim savaşımız değildir. Bu savaş zenginlerin savaşıdır. Bu savaş diktatörün iktidarda kalma savaşıdır. Din, vatan, milliyet edebiyatlarıyla prim yapıyorlar. Bizler bu savaşa çocuklarımızı göndermeyelim. Biz emekçiyiz. Bizim tek bir davamız var o da ekmek davamızdır!

Kalıp işçisi

İşgal hareketına karşı devrimci faaliyet

Avcılar'da polisin saldırılarına karşın devrimci faaliyet sürüyor. 20 Şubat günü de sınıf devrimcileri metrobüs çıkışında Kızıl Bayrak gazetesini işçi ve emekçilere ulaştırarak devrimci basını sahiplenme çağrısını yükseltti.

Faaliyet boyunca, Efrin'de yürütülen kirli savaşa ve hapisanelerde hayata geçirilmek istenen tek tip elbise saldırısına karşı işçi ve emekçiler mücadeleyi büyütme çağrıldı. Geçtiğimiz hafta sonu gerçekleştirilen 8 Mart çağrısı sırasında DGB'lilerin polis işkencesiyle gözaltına alındığı ve bir DGB'linin tutuklandığı da ajitasyonlarla çevredekilere anlatıldı, devrimci faaliyetin engellenemeyeceği vurgulandı.

Ayrıca basına yönelik artan baskı

politikaları da teşhir edilerek “Burjuva medyanın yazamadığı gerçekleri yazan devrimci basın susturulmak isteniyor. Kızıl Bayrak gazetesinin internet sayfası onlarca defa kapatıldı, devrimci basımla dayanışmayı yükseltelim, Kızıl Bayrak okuyalım!” vurgusu yapıldı. Devrimci basını sahiplenme çağrısında bulunulan faaliyet boyunca Kızıl Bayrak birçok işçi ve emekçiye ulaştırıldı.

Sınıf devrimcileri AKP iktidarının gerici politikalarını, Efrin'e yönelik işgal saldırılarını ve devrimci basına yönelik baskıları İzmir'de yazılama yaparak teşhir etti.

İzmir'in emekçi mahallelerinde “Tek tipe hayır”, “Efrin'de işgale son”, “Kızıl Bayrak oku okut” ve “Yaşasın işçilerin

birliği halkların kardeşliği” şiarlı BDSP yazılamaları yapılarak, işçi ve emekçilere AKP iktidarının saldırı ve baskı politikaları teşhir edildi.

Ankara'da sınıf devrimcileri sermaye devletinin kirli savaş politikalarını teşhir eden faaliyetlerine devam ederek emekçilere seslendi.

Sınıf devrimcileri, Ege, Şahintepe, Şirintepe ve Tuzluçayır mahallelerinde “Savaş, sömürü ve baskı politikalarını geri püskürtmek için mücadeleye!” şiarlı BDSP stickerlarını yaptı.

Ayrıca Tuzluçayır Mahallesi'nde “Efrin'de işgale son!” şiarlı pankartlar asıldı.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL - İZMİR - ANKARA

Savaşı bitirmenin tek yolu mücadeledir, örgütlenmedir

Savaş, insana hiçbir şey kazandırmaz. Savaş, her zaman ölüm getirir. Ama kendi topraklarının ve kendi halkının özgürlüğü için bazen düşmanla da savaşmak zorundasın. Dünyayı yöneten burjuvalar, güçlü olanın zayıfı ezdiği gibi halkların toprak bütünlüğüne göz dikerler. Karanlık savaşları başlatırlar. Ezilen her zaman masum halk olur. Bir savaşta yaş sınırı asla olmaz. Çoluk-çocuk, yaşlı, kadın demeden can verirler kendi topraklarında. En önemlisi de direnen ve mücadele eden halklara karşı düşmanlaştırarak, birbirine kışkırtarak -Türkiye'de olduğu gibi- kendi çıkarları için insanların canını hiçe sayarlar.

Bugün, mücadele eden Efrin halkının kendi kendini yönetmesine engel olmak istiyorlar. Medya da her zaman olduğu gibi savaşın zafere giden yol olduğunu söylüyor. Sivil halka bombalar yağdırılıyorken, “teröristleri temizliyoruz” diye gösteriyorlar. Gerçeği yansıtmayan haberler yapıyorlar. Böylece yalan haberlerle savaşa destek arıyorlar, işçileri savaşın parçası yapmak istiyorlar. Fabrikalarda işçilerin birliklerini bozuyorlar, düşmanlaştırıyorlar. Kürt, Türk, Arap, Suriyeli, Alevi, Sünni vb. bölünmelere sebep oluyorlar. Bugün kapitalizm ve büyük sermayedarlar saraylarda sıcak koltuklarında otururken, yoksulların çocuklarını, savaşa gönderiyorlar. Oysa ki milletvekillerinin, bakanların çocukları askerlik için çürük raporu alıyor, parasıyla bedelli askerlik yapıyor, evinin yanında askerlik yapıyor.

Bizler en büyük düşmanımız olan patronlara karşı savaşmalıyız. Şunu bilmemiz gerekir, savaşı bitirmenin tek yolu mücadeledir, örgütlenmedir. Bizleri cepheye sürüp, ürettiğimiz zenginliklerin sefasını sürenlere karşı, artık yeter demeliyiz.

Cesareti olmayan bir bedende ruh ölü gibidir.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN BİR ÇORAP İŞÇİSİ

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor...

Eşitlik ve özgürlük için mücadeleye!

Dinsel gericiğe yaslanan AKP iktidarı, hemen her gün yeni bir icraatla işçi ve emekçi kadınlar üzerinde tahakküm kurma çabalarını sürdürüyor. Kadın cinayetleri ve çocuk istismarı da bu gerici kuşatma döneminde tırmanışa geçmiş bulunuyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşırken, bu gerici kuşatmayı yarmak için taleplerimizi daha gür haykırmalıyız. Öncelikle ezilen cins olarak her alanda kadın-erkek eşitliğini savunmalıyız. Kadınları ve çocukları gerici ideolojilerin hedefi haline getiren Diyanet'in dağıtılmasını, din ve devlet işlerinin ayrılmasını, çocuk istismarının en çok yaşandığı alanlar olan tarikat yurtlarının kapatılmasını, işçi ve emekçi çocukları için nitelikli-ücretsiz yurtlar talep etmeliyiz.

İşçi ve emekçi kadınlar olarak ağır sömürü koşulları altında eziliyoruz. Düşük ücretler ve esnek çalışma ile çifte baskı ve sömürüye maruz kalıyoruz. Grevlerimiz erteleniyor, sendikal mücadelemiz işten atma saldırıları ile karşılanıyor. İşyerinde mobing ve tacize uğruyor, aşağılanıyoruz.

Ağır çalışma koşulları ve dizginsiz sömürüye, erkek işçi kardeşlerimiz ile birlikte omuz omuza karşı durmalıyız. Kadın kimliğimizden kaynaklı yaşadığımız sorunlara ilişkin taleplerimizi işçi sınıfının talepler listesine eklemeliyiz. "Eşit işe eşit ücret" istemeli, yedek iş gücü olarak görülmeye karşı çıkmalıyız. Ana sağlığının korunması, hamilelik dönemi ve doğum sonrasında ücretli izin, fabrikalarda, işyerlerinde ve mahallelerde tüm çalışanların yararlanabileceği kreşler ve emzirme odaları talep etmeliyiz. Kadınların üzerine kalan yaşlı ve engelli aile üyelerinin bakımı için nitelikli-ücretsiz bakım evlerinin kurulması da taleplerimiz arasında yer almalı.

Emperyalist-kapitalistlerin çıkarları uğruna çıkarılan tüm savaşlar işçi ve emekçilere ağır yıkımlar getirmiştir. Savaşların yıkımının faturasını özellikle kadınlar ve çocuklar ödemektedir. İşçi ve emekçi kadınlar olarak, ölüm, yıkım, tecavüz demek olan bu savaşların karşısında olmalıyız.

Bugün Türk ordusunun Kürt halkına karşı giriştiği işgalci savaşa karşı çıkmalı, halklar arasına düşmanlık tohumları ekilmesine karşı durmalıyız. Kirli savaşların faturasını ödemeyi reddetmeli, halklar arasında gönüllü birlik ve kardeşliği savunmalıyız.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaklaşıyor. İşçi ve emekçi kadınlar olarak bu yıl da 8 Mart'ı sömürü, baskı, gericilik ve savaş koşullarında karşılıyoruz. Tüm baskı ve teröre rağmen geçtiğimiz yıl OHAL yasağını delerek alanlara çıkan bizler, bu sene de gerici cendereye karşı alanlarda yerimizi almalıyız!

İŞÇİ EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

